

Wydajne systemy komputerowe

PRZEWODNIK DLA ADMINISTRATORÓW
SYSTEMÓW LOKALNYCH I W CHMURZE

BRENDAN GREGG

Tytuł oryginału: Systems Performance: Enterprise and the Cloud

Tłumaczenie: Robert Górczyński

ISBN: 978-83-246-9157-9

Authorized translation from the English language edition, entitled: SYSTEMS PERFORMANCE: ENTERPRISE AND THE CLOUD; ISBN 0133390098; by Brendan Gregg; published by Pearson Education, Inc; publishing as Prentice Hall. Copyright © 2014 Pearson Education, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from Pearson Education, Inc.

Polish language edition published by HELION S.A., Copyright © 2014.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie bierze jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Wydawnictwo HELION nie ponosi również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo HELION
ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE
tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<http://helion.pl/user/opinie/wysyko>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Wstęp	19
Podziękowania	27
O autorze	31
Rozdział 1. Wprowadzenie	33
1.1. Wydajność systemów	33
1.2. Role	34
1.3. Działania	35
1.4. Perspektywy	36
1.5. Zapewnienie wydajności to wyzwanie	37
1.5.1. Wydajność jest subiektywna	37
1.5.2. Systemy są skomplikowane	37
1.5.3. Może istnieć wiele problemów związanych z wydajnością	38
1.6. Opóźnienie	39
1.7. Monitorowanie dynamiczne	40
1.8. Przetwarzanie w chmurze	41
1.9. Studium przypadku	42
1.9.1. Wolno działające dyski	42
1.9.2. Zmiana oprogramowania	44
1.9.3. Co dalej?	46

Rozdział 2. Metodologia	47
2.1. Terminologia	48
2.2. Modele	49
2.2.1. Wydajność systemu podczas testu	49
2.2.2. Systemy kolejkowe	50
2.3. Koncepcje	50
2.3.1. Opóźnienie	50
2.3.2. Skala czasu	52
2.3.3. Kompromisy	52
2.3.4. Dostrajanie wydajności	54
2.3.5. Poziomy trafności	55
2.3.6. Rekomendacje w danym momencie	56
2.3.7. Obciążenie kontra architektura	56
2.3.8. Skalowalność	57
2.3.9. Znane niewiadome	59
2.3.10. Metryki	59
2.3.11. Poziom wykorzystania	60
2.3.12. Nasycenie	62
2.3.13. Profilowanie	63
2.3.14. Buforowanie	63
2.4. Perspektywy	66
2.4.1. Analiza zasobów	66
2.4.2. Analiza obciążenia	67
2.5. Metodologia	68
2.5.1. Jawna antymetoda	70
2.5.2. Antymetoda losowej zmiany	70
2.5.3. Antymetoda obwiniania kogoś innego	71
2.5.4. Metoda przygotowanej ad hoc listy rzeczy do sprawdzenia	71
2.5.5. Opis problemu	72
2.5.6. Metoda naukowa	73
2.5.7. Cykl diagnostyczny	74
2.5.8. Metoda narzędzi	75
2.5.9. Metoda USE	76
2.5.10. Charakterystyka obciążenia	83
2.5.11. Analiza drążąca	84
2.5.12. Analiza opóźnienia	85
2.5.13. Metoda R	87
2.5.14. Monitorowanie zdarzeń	87
2.5.15. Dane statystyczne będące punktem odniesienia	89
2.5.16. Statyczne dostosowanie wydajności	89
2.5.17. Dostosowanie bufora	90
2.5.18. Mikrotesty wydajności	91
2.6. Modelowanie	91
2.6.1. Biznes kontra chmura	92
2.6.2. Identyfikacja wizualna	92

2.6.3. Prawo skalowalności Amdahla	94
2.6.4. Prawo skalowalności uniwersalnej	95
2.6.5. Teoria kolejek	96
2.7. Planowanie pojemności	100
2.7.1. Ograniczenia zasobu	100
2.7.2. Analiza współczynnika	102
2.7.3. Skalowanie rozwiązań	103
2.8. Statystyka	103
2.8.1. Ocena wydajności	104
2.8.2. Wartość średnia	105
2.8.3. Odchylenie standardowe, percentyle i mediana	106
2.8.4. Współczynnik zmienności	107
2.8.5. Rozkład wielomodalny	107
2.8.6. Elementy odstające	108
2.9. Monitorowanie	108
2.9.1. Wzorce na podstawie czasu	109
2.9.2. Produkty służące do monitorowania	110
2.9.3. Podsumowanie od chwili uruchomienia systemu	110
2.10. Wizualizacja	111
2.10.1. Wykres liniowy	111
2.10.2. Wykres punktowy	112
2.10.3. Mapy cieplne	113
2.10.4. Wykres warstwowy	114
2.10.5. Narzędzia wizualizacji	115
2.11. Ćwiczenia	115
2.12. Odwołania	116
Rozdział 3. Systemy operacyjne	117
3.1. Terminologia	118
3.2. Środowisko	119
3.2.1. Jądro	119
3.2.2. Stosy	122
3.2.3. Przerwania i wątki przerwań	123
3.2.4. Poziom priorytetu przerwania	124
3.2.5. Procesy	125
3.2.6. Wywołania systemowe	127
3.2.7. Pamięć wirtualna	129
3.2.8. Zarządzanie pamięcią	130
3.2.9. Algorytm szeregowania	130
3.2.10. Systemy plików	132
3.2.11. Buforowanie	134
3.2.12. Sieci	134
3.2.13. Sterowniki urządzeń	135
3.2.14. Wieloprocesorowość	136

3.2.15. Wywłaszczenie	136
3.2.16. Zarządzanie zasobami	137
3.2.17. Monitorowanie	137
3.3. Jądra systemów	138
3.3.1. UNIX	139
3.3.2. Systemy Solaris	139
3.3.3. Systemy Linux	143
3.3.4. Różnice	146
3.4. Ćwiczenia	147
3.5. Odwołania	147
Rozdział 4. Narzędzia monitorowania	149
4.1. Rodzaje narzędzi	150
4.1.1. Liczniki	150
4.1.2. Monitorowanie	152
4.1.3. Profilowanie	153
4.1.4. Monitorowanie (sar)	154
4.2. Źródła danych statystycznych	155
4.2.1. Interfejs /proc	156
4.2.2. Interfejs /sys	161
4.2.3. Framework kstat	162
4.2.4. Zliczanie opóźnień	165
4.2.5. Zliczanie mikrostanu	166
4.2.6. Inne narzędzia monitorowania	166
4.3. DTrace	168
4.3.1. Monitorowanie statyczne i dynamiczne	170
4.3.2. Sondy	171
4.3.3. Dostawcy	172
4.3.4. Argumenty	172
4.3.5. Język D	173
4.3.6. Wbudowane zmienne	173
4.3.7. Akcje	173
4.3.8. Typy zmiennych	173
4.3.9. Jednowierszowe wywołania DTrace	177
4.3.10. Skrypty	177
4.3.11. Obciążenie	178
4.3.12. Dokumentacja i zasoby	179
4.4. SystemTap	180
4.4.1. Sondy	181
4.4.2. Zestawy tapset	181
4.4.3. Akcje i wbudowane zmienne	182
4.4.4. Przykłady	182
4.4.5. Obciążenie	184
4.4.6. Dokumentacja i zasoby	185

4.5. perf	185
4.6. Obserwowanie monitorowania	186
4.7. Ćwiczenia	187
4.8. Odwołania	187
Rozdział 5. Aplikacje	189
5.1. Podstawy dotyczące aplikacji	190
5.1.1. Cele	191
5.1.2. Optymalizacja najczęstszego sposobu użycia aplikacji	192
5.1.3. Monitorowanie	193
5.1.4. Notacja „duże O”	193
5.2. Techniki sprawdzania wydajności aplikacji	194
5.2.1. Ustalenie wielkości operacji wejścia-wyjścia	194
5.2.2. Pamięć podręczna	195
5.2.3. Buforowanie	195
5.2.4. Technika odpytywania	196
5.2.5. Współbieżność i równoległość	196
5.2.6. Nieblokujące operacje wejścia-wyjścia	199
5.2.7. Powiązanie z procesorem	200
5.3. Języki programowania	200
5.3.1. Języki kompilowane	201
5.3.2. Języki interpretowane	202
5.3.3. Maszyny wirtualne	203
5.3.4. Mechanizm usuwania nieużytków	203
5.4. Metodologia i analiza	204
5.4.1. Analiza stanu wątku	205
5.4.2. Profilowanie procesora	208
5.4.3. Analiza wywołań systemowych	210
5.4.4. Profilowanie operacji wejścia-wyjścia	218
5.4.5. Charakterystyka obciążenia	219
5.4.6. Metoda USE	219
5.4.7. Analiza drażąca	220
5.4.8. Analiza blokad	221
5.4.9. Statyczne dostosowanie wydajności	223
5.5. Ćwiczenia	224
5.6. Odwołania	226
Rozdział 6. Procesory	227
6.1. Terminologia	228
6.2. Modele	229
6.2.1. Architektura procesora	229
6.2.2. Pamięci podręczne w procesorze	230
6.2.3. Kolejki działania w procesorze	230

6.3. Koncepcje	231
6.3.1. Częstotliwość taktowania zegara	231
6.3.2. Instrukcje	232
6.3.3. Potok instrukcji	232
6.3.4. Wielkość instrukcji	232
6.3.5. Wartości CPI, IPC	233
6.3.6. Poziom wykorzystania	233
6.3.7. Czasy użytkownika i jądra	234
6.3.8. Poziom nasycenia	234
6.3.9. Wywłaszczenie	235
6.3.10. Odwrócenie priorytetów	235
6.3.11. Wieloprosesowość, wielowątkowość	236
6.3.12. Długość słowa	237
6.3.13. Optymalizacja kodu wynikowego	238
6.4. Architektura	238
6.4.1. Sprzęt	238
6.4.2. Oprogramowanie	246
6.5. Metodologia	253
6.5.1. Metoda narzędzi	254
6.5.2. Metoda USE	255
6.5.3. Charakterystyka obciążenia	256
6.5.4. Profilowanie	257
6.5.5. Analiza cykli	259
6.5.6. Monitorowanie wydajności	260
6.5.7. Statyczne dostosowanie wydajności	260
6.5.8. Dostrojenie priorytetu	261
6.5.9. Kontrola zasobów	262
6.5.10. Powiązanie z procesorem	262
6.5.11. Mikrotesty wydajności	262
6.5.12. Skalowanie	263
6.6. Analiza	264
6.6.1. uptime	265
6.6.2. vmstat	267
6.6.3. mpstat	268
6.6.4. sar	270
6.6.5. ps	271
6.6.6. top	272
6.6.7. prstat	273
6.6.8. pidstat	275
6.6.9. time, ptime	276
6.6.10. DTrace	277
6.6.11. SystemTap	284
6.6.12. perf	284
6.6.13. cpustat	292

6.6.14. Inne narzędzia	293
6.6.15. Wizualizacja	294
6.7. Eksperymenty	297
6.7.1. Ad hoc	297
6.7.2. sysbench	298
6.8. Dostrajanie	298
6.8.1. Opcje kompilatora	299
6.8.2. Klasy i priorytety szeregowania	299
6.8.3. Opcje algorytmu szeregowania	300
6.8.4. Dołączanie procesu	302
6.8.5. Grupa procesorów na wyłączność	302
6.8.6. Kontrola zasobów	303
6.8.7. Opcje procesora (dostrajanie BIOS-u)	303
6.9. Ćwiczenia	303
6.10. Odwołania	305
Rozdział 7. Pamięć	307
7.1. Terminologia	308
7.2. Koncepcje	309
7.2.1. Pamięć wirtualna	309
7.2.2. Stronicowanie	310
7.2.3. Żądanie stronicowania	311
7.2.4. Przepelnienie	313
7.2.5. Wymiana	313
7.2.6. Użycie bufora systemu plików	314
7.2.7. Poziom wykorzystania i nasycenie	314
7.2.8. Alokatory	315
7.2.9. Długość słowa	315
7.3. Architektura	315
7.3.1. Architektura sprzętowa	315
7.3.2. Oprogramowanie	321
7.3.3. Przestrzeń adresowa procesu	328
7.4. Metodologia	332
7.4.1. Metoda narzędzi	333
7.4.2. Metoda USE	334
7.4.3. Charakterystyka użycia pamięci	335
7.4.4. Analiza cykli	337
7.4.5. Monitorowanie wydajności	337
7.4.6. Wykrywanie wycieków pamięci	337
7.4.7. Statyczne dostrojenie wydajności	338
7.4.8. Kontrola zasobów	339
7.4.9. Mikrotesty wydajności	339
7.5. Analiza	339
7.5.1. vmstat	340
7.5.2. sar	343

7.5.3. slabtop	345
7.5.4. vmstat	347
7.5.5. ps	348
7.5.6. top	350
7.5.7. prstat	350
7.5.8. pmap	351
7.5.9. DTrace	353
7.5.10. SystemTap	357
7.5.11. Inne narzędzia	358
7.6. Dostrajanie	360
7.6.1. Parametry możliwe do dostrojenia	360
7.6.2. Różnej wielkości strony	363
7.6.3. Alokatory	364
7.6.4. Kontrola zasobów	364
7.7. Ćwiczenia	365
7.8. Odwołania	366
Rozdział 8. Systemy plików	369
8.1. Terminologia	370
8.2. Modele	371
8.2.1. Interfejsy systemów plików	371
8.2.2. Bufor systemu plików	371
8.2.3. Bufory poziomu drugiego	372
8.3. Koncepcje	372
8.3.1. Opóźnienie systemu plików	373
8.3.2. Buforowanie	373
8.3.3. Losowe kontra sekwencyjne operacje wejścia-wyjścia	374
8.3.4. Mechanizm prefetch	375
8.3.5. Odczyt z wyprzedzeniem	376
8.3.6. Buforowanie operacji zapisu	376
8.3.7. Synchroniczne operacje zapisu	377
8.3.8. Niezmodyfikowane i bezpośrednie operacje wejścia-wyjścia	378
8.3.9. Nieblokujące operacje wejścia-wyjścia	378
8.3.10. Mapowanie plików w pamięci	379
8.3.11. Metadane	379
8.3.12. Logiczne kontra fizyczne operacje wejścia-wyjścia	380
8.3.13. Operacje nie są jednakowe	383
8.3.14. Specjalne systemy plików	383
8.3.15. Znaczniki czasu dotyczące dostępu	383
8.3.16. Pojemność	384
8.4. Architektura	384
8.4.1. Stos operacji wejścia-wyjścia systemu plików	384
8.4.2. VFS	384
8.4.3. Bufory systemu plików	386

8.4.4. Funkcje systemu plików	390
8.4.5. Rodzaje systemów plików	392
8.4.6. Woluminy i pule	399
8.5. Metodologia	401
8.5.1. Analiza dysku	401
8.5.2. Analiza opóźnień	402
8.5.3. Charakterystyka obciążenia	404
8.5.4. Monitorowanie wydajności	406
8.5.5. Monitorowanie zdarzeń	407
8.5.6. Statyczne dostosowanie wydajności	408
8.5.7. Dostrajanie bufora	408
8.5.8. Separacja obciążenia	409
8.5.9. Systemy plików w pamięci	409
8.5.10. Mikrotesty wydajności	409
8.6. Analiza	411
8.6.1. vfstat	412
8.6.2. fsstat	413
8.6.3. strace, truss	413
8.6.4. DTrace	414
8.6.5. SystemTap	425
8.6.6. LatencyTOP	425
8.6.7. free	426
8.6.8. top	426
8.6.9. vmstat	426
8.6.10. sar	427
8.6.11. slabtop	428
8.6.12. mdb ::kmastat	429
8.6.13. fcachestat	429
8.6.14. /proc/meminfo	430
8.6.15. mdb ::memstat	430
8.6.16. kstat	431
8.6.17. Inne narzędzia	432
8.6.18. Wizualizacje	433
8.7. Eksperymenty	434
8.7.1. Ad hoc	435
8.7.2. Narzędzia mikrotestów wydajności	435
8.7.3. Opróżnienie bufora systemu plików	437
8.8. Dostrajanie	438
8.8.1. Wywołania aplikacji	438
8.8.2. ext3	439
8.8.3. ZFS	440
8.9. Ćwiczenia	442
8.10. Odwołania	443

Rozdział 9. Dyski	445
9.1. Terminologia	446
9.2. Modele	447
9.2.1. Prosty dysk	447
9.2.2. Pamięć podręczna dysku	447
9.2.3. Kontroler	448
9.3. Koncepcje	449
9.3.1. Pomiar czasu	449
9.3.2. Skale czasu	450
9.3.3. Buforowanie	452
9.3.4. Losowe kontra sekwencyjne operacje wejścia-wyjścia	452
9.3.5. Współczynnik odczyt/zapis	453
9.3.6. Wielkość operacji wejścia-wyjścia	454
9.3.7. Wartości IOPS nie są równe	454
9.3.8. Polecenie dyskowe nie dotyczące transferu danych	454
9.3.9. Poziom wykorzystania	455
9.3.10. Nasycenie	456
9.3.11. Oczekiwanie na zakończenie operacji wejścia-wyjścia	456
9.3.12. Operacje synchroniczne kontra asynchroniczne	457
9.3.13. Dyskowe kontra aplikacji operacje wejścia-wyjścia	458
9.4. Architektura	458
9.4.1. Rodzaje dysków	458
9.4.2. Interfejsy	465
9.4.3. Rodzaje pamięci masowej	466
9.4.4. Stos dyskowych operacji wejścia-wyjścia w systemie operacyjnym	469
9.5. Metodologia	473
9.5.1. Metoda narzędzi	473
9.5.2. Metoda USE	474
9.5.3. Monitorowanie wydajności	475
9.5.4. Charakterystyka obciążenia	476
9.5.5. Analiza opóźnień	478
9.5.6. Monitorowanie zdarzeń	479
9.5.7. Statyczne dopasowanie wydajności	480
9.5.8. Dostrojenie bufora	481
9.5.9. Kontrola zasobów	481
9.5.10. Mikrotesty wydajności	481
9.5.11. Skalowanie	483
9.6. Analiza	484
9.6.1. iostat	484
9.6.2. sar	493
9.6.3. pidstat	495
9.6.4. DTrace	495
9.6.5. SystemTap	505

9.6.6. perf	505
9.6.7. iotop	506
9.6.8. iosnoop	509
9.6.9. blktrace	512
9.6.10. MegaCli	514
9.6.11. smartctl	515
9.6.12. Wizualizacje	516
9.7. Eksperymenty	520
9.7.1. Ad hoc	520
9.7.2. Własne generatory obciążenia	520
9.7.3. Narzędzia mikrotestów wydajności	521
9.7.4. Przykład losowego odczytu	521
9.8. Dostrajanie	522
9.8.1. Modyfikowalne parametry systemu operacyjnego	523
9.8.2. Modyfikowalne parametry urządzenia dyskowego	525
9.8.3. Modyfikowalne parametry kontrolera dysku	525
9.9. Ćwiczenia	525
9.10. Odwołania	527
Rozdział 10. Sieć	529
10.1. Terminologia	530
10.2. Modele	530
10.2.1. Interfejs sieciowy	531
10.2.2. Kontroler	531
10.2.3. Stos protokołów	532
10.3. Koncepcje	532
10.3.1. Sieci i routing	532
10.3.2. Protokoły	533
10.3.3. Hermetyzacja	534
10.3.4. Wielkość pakietu	534
10.3.5. Opóźnienie	535
10.3.6. Buforowanie	537
10.3.7. Dziennik połączeń	537
10.3.8. Negocjacja interfejsu	538
10.3.9. Poziom wykorzystania	538
10.3.10. Połączenia lokalne	539
10.4. Architektura	539
10.4.1. Protokoły	539
10.4.2. Sprzęt	543
10.4.3. Oprogramowanie	545
10.5. Metodologia	550
10.5.1. Metoda narzędzi	550
10.5.2. Metoda USE	551
10.5.3. Charakterystyka obciążenia	552
10.5.4. Analiza opóźnienia	553

10.5.5. Monitorowanie wydajności	554
10.5.6. Podsluchiwanie pakietów	555
10.5.7. Analiza TCP	556
10.5.8. Analiza drażąca	557
10.5.9. Statyczne dostosowanie wydajności	557
10.5.10. Kontrola zasobów	558
10.5.11. Mikrotesty wydajności	559
10.6. Analiza	559
10.6.1. netstat	560
10.6.2. sar	566
10.6.3. ifconfig	568
10.6.4. ip	569
10.6.5. nicstat	569
10.6.6. dladm	570
10.6.7. ping	571
10.6.8. traceroute	572
10.6.9. pathchar	573
10.6.10. tcpdump	573
10.6.11. snoop	575
10.6.12. Wireshark	578
10.6.13. Dtrace	578
10.6.14. SystemTap	592
10.6.15. perf	592
10.6.16. Inne narzędzia	593
10.7. Eksperymenty	594
10.7.1. iperf	594
10.8. Dostrajanie	595
10.8.1. Linux	595
10.8.2. Solaris	598
10.8.3. Konfiguracja	601
10.9. Ćwiczenia	602
10.10. Odwołania	603
Rozdział 11. Przetwarzanie w chmurze	605
11.1. Wprowadzenie	606
11.1.1. Współczynnik cena/wydajność	606
11.1.2. Skalowalna architektura	607
11.1.3. Planowanie pojemności	608
11.1.4. Pamięć masowa	610
11.1.5. Multitenancy	610
11.2. Wirtualizacja systemu operacyjnego	611
11.2.1. Obciążenie	613
11.2.2. Kontrola zasobów	615
11.2.3. Monitorowanie	619

11.3. Wirtualizacja sprzętowa	625
11.3.1. Obciążenie	627
11.3.2. Kontrola zasobów	634
11.3.3. Monitorowanie	637
11.4. Porównania	644
11.5. Ćwiczenia	646
11.6. Odwołania	647
Rozdział 12. Testy wydajności	649
12.1. Wprowadzenie	650
12.1.1. Działania	650
12.1.2. Efektywne testy wydajności	651
12.1.3. Grzechy testów wydajności	653
12.2. Rodzaje testów wydajności	660
12.2.1. Mikrotesty wydajności	660
12.2.2. Symulacja	662
12.2.3. Powtarzalność	663
12.2.4. Standardy biznesowe	663
12.3. Metodologia	665
12.3.1. Pasywne testy wydajności	665
12.3.2. Aktywne testy wydajności	667
12.3.3. Profilowanie procesora	669
12.3.4. Metoda USE	671
12.3.5. Charakterystyka obciążenia	671
12.3.6. Własne testy wydajności	671
12.3.7. Stopniowa zmiana obciążenia	672
12.3.8. Sprawdzenie poprawności	674
12.3.9. Analiza statystyczna	674
12.4. Pytania dotyczące testu wydajności	676
12.5. Ćwiczenia	678
12.6. Odwołania	678
Rozdział 13. Studium przypadku	681
13.1. Studium przykładu: czerwony wieloryb	681
13.1.1. Zdefiniowanie problemu	682
13.1.2. Pomoc techniczna	683
13.1.3. Rozpoczęcie pracy	684
13.1.4. Wybierz własną drogę	686
13.1.5. Metoda USE	688
13.1.6. Czy to już koniec?	691
13.1.7. Podejście drugie	691
13.1.8. Podstawy	693
13.1.9. Zignorowanie czerwonego wieloryba	694
13.1.10. Sprawdzenie jądra	694

13.1.11. Dlaczego?	696
13.1.12. Epilog	698
13.2. Komentarze	699
13.3. Informacje dodatkowe	700
13.4. Odwołania	700
Dodatek A Metoda USE dla systemu Linux	701
Zasoby fizyczne	702
Zasoby programowe	705
Odwołania	706
Dodatek B Metoda USE dla systemu Solaris	707
Zasoby fizyczne	707
Zasoby programowe	710
Odwołania	711
Dodatek C Polecenie sar	713
Linux	713
Solaris	714
Dodatek D Polecenie DTrace	715
Dostawca syscall	715
Dostawca proc	718
Dostawca profile	718
Dostawca sched	720
Dostawca fbt	720
Dostawca pid	721
Dostawca io	722
Dostawca sysinfo	722
Dostawca vminfo	723
Dostawca ip	723
Dostawca tcp	723
Dostawca UDP	724
Dodatek E Od DTrace do SystemTap	725
Funkcjonalność	725
Terminologia	726
Sondy	726
Wbudowane zmienne	727
Funkcje	727
Przykład 1.: Wyświetlenie sond syscall:::entry	728
Przykład 2.: Podsumowanie wielkości zwrotnej wywołania read()	728
Przykład 3.: Zliczanie wywołań systemowych według nazwy procesu	730

Przykład 4.: Zliczanie wywołań systemowych według nazwy wywołania systemowego dla procesu o identyfikatorze 123	731
Przykład 5.: Zliczanie wywołań systemowych według nazwy wywołania systemowego dla procesu o nazwie httpd	731
Przykład 6.: Monitorowanie wywołania open() wraz z nazwą procesu i ścieżki	732
Przykład 7.: Podsumowanie opóźnienia read() dla procesów mysqld	732
Przykład 8.: Monitorowanie nowych procesów wraz z nazwą procesu i argumentami	733
Przykład 9.: Monitorowanie stosów jądra z częstotliwością 100 Hz	733
Odwołania	733
Dodatek F Odpowiedzi do wybranych ćwiczeń	735
Rozdział 2. „Metodologia”	735
Rozdział 3. „Systemy operacyjne”	735
Rozdział 6. „Procesory”	735
Rozdział 7. „Pamięć”	736
Rozdział 8. „Systemy plików”	736
Rozdział 9. „Dyski”	737
Rozdział 11. „Przetwarzanie w chmurze”	737
Dodatek G Wydajność systemów: kto jest kim?	739
Słowniczek	743
Bibliografia	749
Skorowidz	755

5

Aplikacje

Najlepsze miejsce dostosowania wydajności znajduje się w pobliżu wykonywanej pracy, to znaczy w aplikacjach. Obejmują one bazy danych, serwery WWW, serwery aplikacji, programy przeznaczone do równoważenia obciążenia, serwery plików itd. W kolejnych rozdziałach będziemy zajmować się aplikacjami z perspektywy konsumowanych przez nie zasobów: procesora, pamięci, systemów plików, dysków i sieci. Natomiast w tym rozdziale przyjrzymy się samym aplikacjom.

Aplikacje mogą być niezwykle skomplikowane, zwłaszcza w środowiskach aplikacji rozproszonych, składających się z wielu komponentów. Analiza wewnętrznych składników aplikacji to najczęściej zadanie dla programistów aplikacji, którzy w tym celu mogą korzystać z opracowanych przez firmy trzecie narzędzi introspekcji. Z kolei dla osób zajmujących się wydajnością systemów, między innymi administratorów systemu i analityków wydajności aplikacji, oznacza to przeprowadzenie konfiguracji aplikacji w taki sposób, aby jak najlepiej wykorzystać zasoby systemowe. Ponadto konieczne jest przygotowanie charakterystyki pokazującej, jak aplikacja używa systemu, oraz przeprowadzenie analizy najczęściej występujących patologii.

W tym rozdziale koncentrujemy się na podstawach aplikacji, fundamentalnych zasadach dotyczących ich wydajności, językach programowania, kompilatorach i strategiach stosowanych podczas ogólnej analizy wydajności aplikacji.

5.1. Podstawy dotyczące aplikacji

Przed przejściem do zagadnień związanych z wydajnością aplikacji w pierwszej kolejności należy poznać rolę aplikacji, jej podstawową charakterystykę oraz ekosystem w przemyśle. W ten sposób powstanie kontekst, w którym będziesz mógł poznać działanie aplikacji. Zyskasz ponadto możliwość przybliżenia sobie najczęściej występujących kwestii z zakresu wydajności, a także możliwość dostosowania wydajności aplikacji oraz przeprowadzenia dalszej analizy. Aby dowiedzieć się, jak wygląda wspomniany kontekst aplikacji, spróbuj udzielić odpowiedzi na następujące pytania:

- **Funkcja.** Jaka jest rola aplikacji? Czy to jest serwer bazy danych, serwer WWW, program do równoważenia obciążenia, serwer plików itd.?
- **Operacja.** Jakiego rodzaju operacje i żądania są wykonywane przez aplikacje? W przypadku baz danych będą to *zapytania* (i *polecenia*), z kolei serwery WWW wykonują *żądania HTTP* itd. Operacje mogą być mierzone jako częstotliwość, co pozwala sprawdzić obciążenie i zaplanować pojemność.
- **Tryb procesora.** Na jakim poziomie została zaimplementowana aplikacja: jako oprogramowanie użytkownika czy jądra? Większość aplikacji jest przeznaczona do działania na poziomie użytkownika, jest uruchamiana jako jeden proces lub więcej procesów. Niektóre aplikacje są jednak implementowane jako usługi dla jądra, na przykład NFS.
- **Konfiguracja.** W jaki sposób jest skonfigurowana aplikacja i dlaczego właśnie tak? Tego rodzaju informacje można znaleźć w pliku konfiguracyjnym lub za pomocą narzędzi administracyjnych. Sprawdź, czy zmianie uległy jakiegokolwiek modyfikowalne parametry związane z wydajnością, między innymi wielkości buforów, pamięci podręcznej, możliwość równoczesnego działania (procesów lub wątków) bądź też inne opcje.
- **Metryki.** Czy aplikacja dostarcza jakichkolwiek metryk, na przykład częstotliwości operacji? Tego rodzaju metryki mogą być podawane w postaci dołączonych narzędzi, opracowanych przez firmę trzecią, żądań API lub wskutek przetwarzania dzienników zdarzeń generowanych podczas działania aplikacji.
- **Dzienniki zdarzeń.** Czy aplikacja tworzy dzienniki zdarzeń? Tworzenie jakich dzienników zdarzeń włączono w aplikacji? Jakie metryki dotyczące wydajności, na przykład opóźnienie, są dostępne we wspomnianych dziennikach zdarzeń? Na przykład baza danych MySQL zawiera *dziennik zdarzeń rejestrujący wolno wykonywane zapytania*. Dostarcza on niezwykle cennych informacji szczegółowych o wydajności każdego zapytania, którego wykonanie trwało dłużej niż zdefiniowany czas.
- **Wersja.** Czy aplikacja jest w najnowszej wersji? Czy w informacjach o nowym wydaniu znajdują się jakiegokolwiek wzmianki o poprawkach lub usprawnieniach w zakresie wydajności jej działania?
- **Błędy.** Czy dla aplikacji istnieje baza danych pozwalająca na zgłaszanie błędów? Czy w tej bazie danych znajdują się informacje o błędach „wydajności” w używanej wersji aplikacji? Jeżeli uważasz, że wydajność działania aplikacji

jest niezadowolająca, przejrzyj tego rodzaju bazę błędów i zobacz, czy jakakolwiek podobna kwestia została wcześniej zgłoszona, jak była analizowana oraz co zrobiono, aby naprawić błąd.

- **Spoleczność.** Czy dla danej aplikacji istnieje społeczność, z którą można dzielić się odkrytymi problemami dotyczącymi wydajności? Społeczność może obejmować między innymi fora, blogi, czaty (IRC), spotkania i konferencje. Po spotkaniach i konferencjach najczęściej są zamieszczane w internecie prezentacje i materiały wideo, które jeszcze przez wiele lat mogą stanowić użyteczne zasoby. Ponadto może istnieć tak zwany *menedżer społeczności*, który będzie informował o uaktualnieniach i nowościach.
- **Książki.** Czy danej aplikacji poświęcono jakiegokolwiek książki, na przykład dotyczące wydajności?
- **Ekspertci.** Czy istnieją jacykolwiek uznani eksperci dla danej aplikacji? Poznanie ich nazwisk może pomóc w wyszukaniu przygotowanych przez nich materiałów.

Niezależnie od źródła Twoim celem jest ogólne poznanie aplikacji — do czego jest przeznaczona, w jaki sposób działa oraz jaką wydajność oferuje. Wręcz nieocenionym zasobem jest *wykres funkcjonalny* (o ile będziesz mógł taki znaleźć), pokazujący wewnętrzne komponenty aplikacji.

W kolejnych punktach zostaną przedstawione następne podstawowe informacje dotyczące aplikacji: definiowania celów, optymalizacji, monitorowania oraz notacji „duże O”.

5.1.1. Cele

Dzięki zdefiniowaniu celów w zakresie wydajności można wyznaczyć kierunek prowadzonej analizy wydajności oraz wybrać odpowiednie kroki, które trzeba będzie podjąć. Bez wyraźnego zdefiniowania celów istnieje ryzyko, że analiza wydajności zamieni się w błędzenie po omacku w nadziei na znalezienie odpowiedniego rozwiązania.

W przypadku wydajności aplikacji pracę można rozpocząć od sprawdzenia operacji wykonywanych przez aplikację (jak wcześniej opisano) oraz zdefiniowania celów wydajności. Wspomnianymi celami mogą być:

- **Opóźnienie.** Maksymalne skrócenie czasu udzielania odpowiedzi przez aplikację.
- **Przepustowość.** Uzyskanie jak największej częstotliwości wykonywania operacji lub największego możliwego transferu danych.
- **Wykorzystanie zasobów.** Efektywność dla danego obciążenia aplikacji.

Znacznie lepiej będzie, jeśli cele wydajności okażą się możliwe do zmierzenia za pomocą metryk spełniających wymagania biznesowe i dotyczące jakości usługi, na przykład:

- Średnie opóźnienie w udzielaniu odpowiedzi przez aplikację wynosi 5 ms.
- 95% żądań jest obsługiwanych w czasie krótszym niż 100 ms.

- Eliminacja opóźnienia związanego z elementami odstającymi: 0 żądań, których wykonanie zajmuje ponad 1000 ms.
- Maksymalna przepustowość wynosi 10 000 żądań aplikacji kierowanych co sekundę do serwera.
- Średni poziom wykorzystania dysku wynosi poniżej 50% dla 10 000 żądań wykonywanych przez aplikację co sekundę.

Po wybraniu odpowiednich celów można przystąpić do pracy polegającej na usunięciu wszystkich czynników uniemożliwiających osiągnięcie wyznaczonych celów. W przypadku opóźnienia czynnikiem ograniczającym mogą być dyskowe lub sieciowe operacje wejścia-wyjścia, natomiast dla celu związanego z przepustowością przeszkodą może okazać się poziom użycia procesora. Strategie omówione w tym i kolejnych rozdziałach pomogą w identyfikacji czynników ograniczających.

W przypadku celów związanych z przepustowością warto zwrócić uwagę, że nie wszystkie operacje są równe pod względem wydajności lub kosztu. Jeżeli celem jest osiągnięcie określonej częstotliwości wykonywania operacji, bardzo ważne może być określenie rodzaju operacji. Istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia rozbieżności na podstawie obciążenia oczekiwanego i zmierzonego.

W podrozdziale 5.2 „Techniki sprawdzania wydajności aplikacji” będą omówione najczęściej stosowane metody poprawy wydajności działania aplikacji. Niektóre z nich mogą mieć sens dla jednej grupy celów, ale już nie dla innej. Na przykład zwiększenie operacji wejścia-wyjścia może poprawić przepustowość, ale kosztem większego opóźnienia. Podczas dostrajania wydajności aplikacji pamiętaj o zdefiniowanych celach i stosuj odpowiednie rozwiązania pozwalające na ich osiągnięcie.

5.1.2. Optymalizacja najczęstszego sposobu użycia aplikacji

Wewnętrzne komponenty aplikacji mogą być naprawdę skomplikowane i zawierać wiele różnych, możliwych ścieżek kodu oraz typów zachowania. To może być szczególnie widoczne w trakcie analizy kodu źródłowego: aplikacje nierzadko składają się z dziesiątek tysięcy wierszy kodu, natomiast w przypadku jądra systemu operacyjnego będą to już setki tysięcy. Losowe wybranie obszaru optymalizacji może być przyczyną ogromnej pracy, której skutkiem będzie jedynie niewielki wzrost wydajności działania aplikacji.

Jednym ze sposobów efektywnego poprawienia wydajności aplikacji jest wyszukanie najczęściej stosowanej ścieżki kodu dla danego obciążenia produkcyjnego i przystąpienie do jej usprawnienia. Jeżeli czynnikiem ograniczającym aplikację jest procesor, to może oznaczać, że ścieżki kodu dużą ilość czasu przebywają w procesorze. Przy ograniczeniu związanym z operacjami wejścia-wyjścia warto wyszukać ścieżki kodu, które najczęściej prowadzą do powstania operacji wejścia-wyjścia. Wspomniane ścieżki można znaleźć dzięki analizie i profilowaniu aplikacji, między innymi śledzeniu stosu, co będzie omówione w dalszych rozdziałach. Jeszcze lepszą możliwość poznania najczęstszego sposobu użycia aplikacji dają oferowane przez nią narzędzia monitorowania.

5.1.3. Monitorowanie

Jak zostało to omówione w wielu rozdziałach niniejszej książki, największy przyrost wydajności w systemie operacyjnym można uzyskać przez *eliminację niepotrzebnie wykonywanej pracy*. Ta sama zasada dotyczy aplikacji.

Ten fakt bardzo często jest przeoczany podczas wyboru aplikacji na podstawie jej wydajności. Jeżeli przeprowadzone testy wydajności pokazały, że aplikacja A jest o 10% szybsza od B, to kuszące może być wybranie właśnie aplikacji A. Jednak jeśli aplikacja B w przeciwieństwie do A dostarcza bogatego zestawu narzędzi monitorowania, to istnieje prawdopodobieństwo, że w dłuższej perspektywie czasu lepszym wyborem będzie aplikacja B. Dzięki wspomnianym narzędziom monitorowania będzie można wyszukiwać i wyeliminować niepotrzebnie wykonywaną pracę, a ponadto lepiej poznać i dostosować wykonywane operacje. Osiągnięta wtedy poprawa wydajności może przekraczać początkową różnicę, wynoszącą 10%.

5.1.4. Notacja „duże O”

Powszechnie traktowana jako dziedzina naukowa, notacja „duże O” jest wykorzystywana do analizy poziomu skomplikowania algorytmów oraz modelowania sposobu ich działania, gdy nastąpi wzrost zbioru danych wejściowych. Podczas tworzenia aplikacji, dzięki wspomnianej analizie, programiści zyskują więc możliwość wyboru efektywnych algorytmów (patrz odwołania [Knuth 76] i [Knuth 97] na końcu rozdziału).

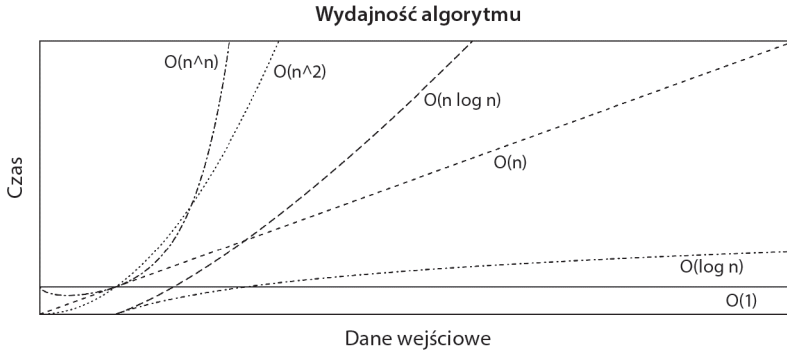
Najczęściej stosowane algorytmy i notacje „duże O” zostały wymienione w tabeli 5.1.

Tabela 5.1. Przykładowe notacje „duże O”

Notacja	Przykład
$O(1)$	Test boolowski.
$O(\log n)$	Przeszukiwanie binarne posortowanej tablicy.
$O(n)$	Przeszukiwanie liniowe listy połączonej.
$O(n \log n)$	Szybkie sortowanie (przypadek średni).
$O(n^2)$	Sortowanie bąbelkowe (przypadek średni).
$O(2^n)$	Dzielenie liczb na czynniki pierwsze, wzrost wykładniczy.
$O(n!)$	Problem komiwojażera.

Omawiana notacja pozwala programistom oszacować poprawę szybkości działania różnych algorytmów i ustalić, które obszary kodu prowadzą do największych przyrostów w wydajności działania. Na przykład w przypadku posortowanej tablicy 100 elementów różnica między operacjami wyszukiwania liniowego i binarnego ma współczynnik wynoszący 21 ($100/\log(100)$).

Wydajność algorytmów wymienionych w tabeli 5.1 pokazano na rysunku 5.1, na którym widać także ich trend podczas skalowania.

Rysunek 5.1. Czas działania kontra wielkość danych wejściowych w przypadku różnych algorytmów

Tego rodzaju klasyfikacja pomaga analitykowi wydajności systemu przekonać się, że pewne algorytmy będą bardzo kiepsko działały podczas skalowania. Problemy związane z wydajnością mogą się pojawić, gdy aplikacja będzie musiała obsłużyć większą liczbę użytkowników lub obiektów danych niż wcześniej. Na tym etapie algorytm taki jak $O(n^2)$ może okazać się patologiczny. Rozwiązania dostępne dla programistów to między innymi zastosowanie znacznie efektywniejszego algorytmu lub inne partycjonowanie danych.

Notacja „duże O” ignoruje pewne stałe koszty związane z wyborem poszczególnych algorytmów. W przypadkach, gdzie n (wielkość danych wejściowych) jest małe, wspomniane koszty mogą być dominujące.

5.2. Techniki sprawdzania wydajności aplikacji

W tym podrozdziale zostaną przedstawione niektóre najczęściej stosowane techniki umożliwiające poprawę wydajności działania aplikacji: wybór wielkości operacji wejścia-wyjścia, stosowanie pamięci podręcznej, buforowania, techniki odpytania (ang. *polling*), współbieżności i jednoczesnego wykonywania operacji, a także nieblokujących operacji wejścia-wyjścia i powiązania z procesorem. W dokumentacji aplikacji znajdziesz informacje, które z wymienionych technik mogą być stosowane, a także wszelkie funkcje dodatkowe, charakterystyczne dla danej aplikacji.

5.2.1. Ustalenie wielkości operacji wejścia-wyjścia

Koszt związany z przeprowadzaniem operacji wejścia-wyjścia obejmuje inicjalizację buforów, wykonanie wywołania systemowego, przełączenie kontekstu, alokację metadanych jądra, sprawdzenie ograniczeń i uprawnień procesu, mapowanie adresów na urządzenia, wykonanie kodu jądra i sterownika w celu przeprowadzenia operacji wejścia-wyjścia i wreszcie zwolnienie metadanych oraz buforów. Wspomniany koszt inicjalizacji dotyczy zarówno małych, jak i dużych operacji wejścia-wyjścia. Z perspektywy wydajności — im więcej danych jest przekazywanych w trakcie każdej operacji wejścia-wyjścia, tym lepiej.

Wzrost wielkości operacji wejścia-wyjścia to najczęściej stosowana w aplikacjach strategia poprawy przepustowości. Gdy weźmie się pod uwagę stały koszt operacji wejścia-wyjścia, zwykle znacznie efektywniejsze będzie przekazanie 128 KB danych w postaci pojedynczej operacji wejścia-wyjścia niż 128 operacji o wielkości 1 KB. Dyskowe operacje wejścia-wyjścia charakteryzują się szczególnie wysokim kosztem pojedynczej operacji, co wiąże się z czasem wyszukiwania danych.

Istnieje sytuacja, w której aplikacja nie potrzebuje większych operacji wejścia-wyjścia. Baza danych wykonująca losowy odczyt 8 KB danych będzie działała wolniej w przypadku operacji wejścia-wyjścia o wielkości 128 KB, ponieważ transfer 120 KB będzie zmarnowany. Tutaj pojawia się kwestia opóźnienia wejścia-wyjścia, które można ograniczyć przez zastosowanie mniejszej wielkości operacji wejścia-wyjścia, bardziej odpowiadającej żądaniu wykonywanemu przez aplikację. Niepotrzebnie duże operacje wejścia-wyjścia marnują także przestrzeń bufora.

5.2.2. Pamięć podręczna

System operacyjny stosuje różne rodzaje pamięci podręcznej w celu poprawy wydajności odczytu danych z systemu plików oraz alokacji pamięci. Aplikacje bardzo często używają pamięci podręcznych z podobnych powodów. Zamiast za każdym razem wykonywać kosztowną operację, wyniki najczęściej przeprowadzanych operacji mogą być buforowane lokalnie w celu późniejszego użycia. Bardzo dobrym przykładem będzie tutaj bufor bazy danych, który przechowuje wyniki najczęściej wykonywanych zapytań.

Podczas wdrażania aplikacji często wykonywanym zadaniem jest określenie dostępnych lub włączonych pamięci podręcznych, a następnie konfiguracja ich wielkości w sposób najbardziej dopasowany do systemu.

Bardzo ważnym aspektem pamięci podręcznej jest sposób zachowania spójności, tak aby operacje wyszukiwania nie zwracały nieaktualnych danych. Nosi to nazwę **koherencji pamięci podręcznej** i może być operacją kosztowną do wykonania — najlepiej, żeby koszt nie przekraczał korzyści wynikających z użycia pamięci podręcznej.

Pamięć podręczna poprawia wydajność odczytu, natomiast do poprawienia wydajności operacji zapisu bardzo często stosowane są bufory.

5.2.3. Buforowanie

W celu poprawienia wydajności zapisu dane mogą być umieszczane w buforze przed ich przekazaniem na następny poziom. Takie rozwiązanie powoduje zwiększenie wielkości operacji wejścia-wyjścia, a tym samym jej efektywności. W zależności od typu operacji zapisu może się to wiązać również ze wzrostem opóźnienia, ponieważ pierwsze dane umieszczone w buforze czekają na kolejne i dopiero później będą przekazane dalej.

Bufor cykliczny jest rodzajem stałego bufora, który można wykorzystywać do niestannych transferów między komponentami. Działa więc jak bufor asynchroniczny. Tego rodzaju bufor jest implementowany za pomocą wskaźników początkowego i końcowego; są one przesuwane o każdy komponent, gdy dane są dodawane lub usuwane.

5.2.4. Technika odpytywania

Odpytywanie to technika, w której system czeka na wystąpienie zdarzenia, nieustannie sprawdzając stan zdarzenia w pętli, i stosuje pauzy między kolejnymi sprawdzeniami. Wraz z techniką odpytywania pojawiają się pewne potencjalne problemy dotyczące wydajności:

- kosztowne obciążenie procesora wynikające z regularnie powtarzających się operacji sprawdzeń,
- duże opóźnienie między wystąpieniami zdarzenia i kolejnymi operacjami sprawdzenia.

Jeżeli to rzeczywiście będzie problem wydajności, w aplikacjach można zmienić zachowanie na nasłuchiwanie występujących zdarzeń. W takiej sytuacji aplikacja jest informowana natychmiast o zdarzeniu i wywołuje żadaną procedurę.

Wywołanie systemowe poll()

Istnieje wywołanie systemowe `poll()` przeznaczone do sprawdzania stanu deskryptorów plików, co pełni funkcję podobną do techniki odpytywania. Ponieważ rozwiązanie jest oparte na zdarzeniach, nie dotyczy go koszt wydajności występujący w przypadku odpytywania.

Interfejs wywołania systemowego `poll()` obsługuje wiele deskryptorów plików umieszczonych w tablicy, co wymaga od aplikacji przeprowadzenia operacji skanowania tablicy po wystąpieniu zdarzenia, aby znaleźć powiązane z nim deskryptory plików. Takie skanowanie można uznać za notację „duże O” typu $O(n)$ — patrz punkt 5.1.4. Obciążenie związane ze wspomnianą operacją skanowania może stać się problemem wydajności podczas skalowania. Dostępne są jeszcze inne interfejsy. Linux oferuje wywołanie `epoll()`, które pozwala na uniknięcie skanowania, a tym samym można je określić jako $O(1)$. Z kolei Solaris posiada podobną funkcję o nazwie *porty zdarzeń*, która używa `port_get(3C)` zamiast `poll()`.

5.2.5. Współbieżność i równoległość

Systemy dzielenia czasu (łącznie ze wszystkimi pochodnymi systemu UNIX) zapewniają **współbieżność** programów, czyli możliwość jednoczesnego wczytywania i działania wielu programów. Wprowadzić ich czasy działania mogą wzajemnie na siebie nachodzić, ale programy niekoniecznie będą natychmiast wykonywane przez procesor. Każdy ze wspomnianych programów może być procesem aplikacji.

Poza współbieżnym wykonywaniem różnych aplikacji poszczególne funkcje w ramach aplikacji również mogą być współbieżne. Stało się to możliwe dzięki użyciu wielu procesów (**wieloprocusowość**) lub wątków (**wielowątkowość**), z których każdy wykonuje swoje zadanie.

Inne podejście to **współbieżność oparta na zdarzeniach**, w którym aplikacja obsługuje różne funkcje i przełącza się między nimi, gdy występują odpowiednie zdarzenia. Tego rodzaju podejście jest używane na przykład w środowisku uruchomieniowym

Node.js. W ten sposób zapewniona zostaje współbieżność, ale odbywa się to w ramach pojedynczego wątku lub procesu, co na pewno przyczynia się do powstania wąskiego gardła wydajności, ponieważ może być wykorzystany tylko jeden procesor.

Aby wykorzystać możliwości oferowane przez system wieloprocessorowy, aplikacja musi używać jednocześnie wielu procesorów — nosi to nazwę **równoległości**. W aplikacji można osiągnąć równoległość za pomocą wieloprocessowości lub wielowątkowości. Z powodów przedstawionych w rozdziale 6. „Procesory” wiele wątków (lub odpowiadających im zadań) oferuje znacznie większą efektywność i dlatego preferowane jest zastosowanie właśnie takiego rozwiązania.

Oprócz większej przepustowości pracy procesora wiele wątków (lub procesów) pozwala na równoczesne przeprowadzanie operacji wejścia-wyjścia, ponieważ inne wątki mogą działać wtedy, gdy zablokowany wątek oczekuje na operację wejścia-wyjścia.

Z tego powodu, że w programowaniu wielowątkowym współdzielona jest ta sama przestrzeń adresowa, jaką ma proces, wątki zyskują możliwość bezpośredniego odczytu i zapisu tej samej pamięci, bez konieczności korzystania z kosztowych interfejsów, takich jak komunikacja międzyprocesowa (ang. *Inter-Process Communication*, IPC), stosowana w programowaniu wieloprocessowym. W celu zachowania spójności używana jest synchronizacja początkowa, aby dane nie zostały uszkodzone na skutek ich jednoczesnego odczytu i zapisu. Takie rozwiązanie można zastosować w połączeniu z tabelami hash, poprawiając tym samym wydajność.

Synchronizacja początkowa

Synchronizacja początkowa pilnuje dostępu do pamięci, podobnie jak sygnalizacja świetlna reguluje ruch na skrzyżowaniu. Niczym wspomniana sygnalizacja synchronizacja początkowa wstrzymuje pewien ruch i tym samym zmusza dane do oczekiwania (opóźnienie). Istnieją trzy rodzaje najczęściej stosowanej synchronizacji początkowej:

- **Blokady muteksu.** Tylko nakładający blokadę ma prawo do działania, pozostali są zablokowani i muszą czekać na swoją kolej.
- **Wirujące blokady** (ang. *spinlocks*). Wirująca blokada pozwala nakładającemu na działanie, podczas gdy pozostali czekają na jej zwolnienie, nieustannie w pętli sprawdzając stan blokady. Wprawdzie takie rozwiązanie może zapewnić dostęp charakteryzujący się małym opóźnieniem — zablokowany wątek nigdy nie opuszcza procesora i jest gotowy do działania w ciągu dosłownie kilku cykli, ale oznacza to marnowanie zasobów procesora podczas oczekiwania na zwolnienie blokady i sprawdzanie jej stanu.
- **Blokady odczytu i zapisu.** Blokady odczytu i zapisu zapewniają spójność danych, ponieważ zezwalają na wiele jednoczesnych operacji odczytu lub tylko jedną operację zapisu i żadną odczytu.

Blokady muteksu są implementowane przez bibliotekę lub jądro jako **adaptacyjne blokady muteksu**: hybryda metod muteksu i wirujących. Blokada wirująca występuje wtedy, gdy nakładający blokadę działa aktualnie w innym procesorze, natomiast zwykła — w przeciwnym razie (lub po osiągnięciu maksymalnej liczby dozwolonych blokad wirujących). Adaptacyjne blokady muteksu są zoptymalizowane w celu zapewnienia

dostępu charakteryzującego się małym opóźnieniem bez marnowania zasobów procesora. Dlatego też od wielu lat są stosowane w systemach Solaris. W 2009 roku zostały zaimplementowane również w systemie Linux, gdzie nazwano je **adaptacyjnymi wirującymi blokadami muteksu** (patrz odwołanie [1] na końcu rozdziału).

Analiza problemów wydajności obejmuje także sprawdzanie blokad, co niewątpliwie jest bardzo czasochłonnym zajęciem i wymaga znajomości kodu źródłowego aplikacji. To zwykle jest zajęcie dla programisty.

Tabele hash

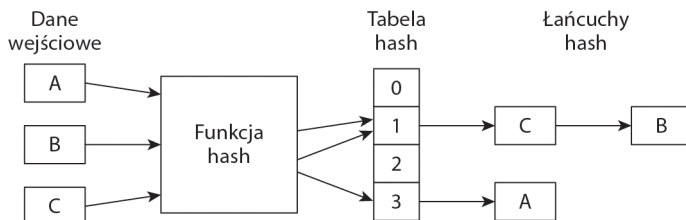
Tabele hash blokad mogą być używane w celu zastosowania minimalnej liczby blokad dla jak największej liczby struktur danych. W tym miejscu przedstawiono jedynie podsumowanie tabel hash — to jest bardzo zaawansowany temat, którego dokładne poznanie wymaga wiedzy z zakresu programowania.

Zapoznaj się z dwoma następującymi podejściami:

- **Pojedyncza globalna blokada muteksu dla wszystkich struktur danych.** Wprawdzie takie rozwiązanie jest proste, ale współbieżny dostęp będzie charakteryzował się wówczas występowaniem rywalizacji i opóźnieniem związanym z oczekiwaniem na uzyskanie dostępu. Wiele wątków wymagających nałożenia blokady będzie **serializowanych**, czyli wykonywanych po kolei zamiast jednocześnie.
- **Oddzielna blokada muteksu dla poszczególnych struktur danych.** Co prawda takie rozwiązanie ogranicza stan rywalizacji do absolutnego minimum — w trakcie jednoczesnego dostępu do tej samej struktury danych, ale blokada wiąże się z obciążeniem powodowanym przez pamięć masową i procesor podczas tworzenia i znoszenia blokady dla każdej struktury danych.

Tabela hash blokad może być rozwiązaniem przejściowym i jest odpowiednia, gdy spodziewasz się dużej rywalizacji o dostęp do zasobów. Rozwiązanie polega na utworzeniu stałej liczby blokad i użyciu algorytmu hash do wyboru blokady, która ma być stosowana z określoną strukturą danych. W ten sposób unika się kosztu związanego z tworzeniem i znoszeniem blokady dla struktury danych, a ponadto eliminowane są problemy występujące w przypadku istnienia tylko jednej blokady.

Przykład tabeli hash pokazano na rysunku 5.2 — składa się ona z czterech elementów (nazywanych *buckets*), z których każdy zawiera własną blokadę.

Rysunek 5.2. Przykładowa tabela hash

Na rysunku pokazano jedno z podejść w zakresie rozwiązania **kolizji hash**, kiedy to dwie struktury danych wejściowych lub ich większa liczba są przydzielone do tego samego elementu. W pokazanym przykładzie następuje utworzenie łańcucha struktur danych w celu przechowywania ich wszystkich w tym samym elemencie, do którego zostały przypisane przez funkcję hash. Jeżeli struktury danych będą zbyt długie i przetwarzane szeregowo, wspomniane łańcuchy mogą przysporzyć problemów związanych z wydajnością. Funkcję hash i wielkość tabeli można ustalić tak, aby równomiernie rozłożyć struktury danych w poszczególnych elementach i tym samym do minimum ograniczyć długość łańcuchów.

W idealnej sytuacji liczba elementów tabeli hash powinna być równa liczbie procesorów lub większa od niej, aby tym samym zapewnić maksymalną współbieżność. Z kolei algorytm funkcji hash może być prosty, na przykład pobierać najmniej znaczący bit adresu struktury danych i użyć go jako indeksu tablicy blokad, mającej wielkość równą potęgze liczby 2. Tego rodzaju prosty algorytm charakteryzuje się dużą szybkością działania, a więc pozwala na szybkie przydzielanie lokalizacji strukturom danych.

W przypadku tabel sąsiadujących w pamięci blokad problem związany z wydajnością może się pojawić, gdy blokady znajdują się w tym samym bloku danych pamięci podręcznej. Dwa procesory uaktualniające różne blokady w tym samym bloku danych napotkają obciążenie związane z koherencją, ponieważ poszczególne procesory będą unieważniać blok danych tego drugiego procesora. Sytuacja taka nosi nazwę **błędnego współdzielenia** (ang. *false sharing*) i jest najczęściej rozwiązywana przez dopełnienie blokad nieużywanymi bajtami, aby w określonym bloku danych w pamięci znajdowała się tylko jedna blokada.

5.2.6. Nieblokujące operacje wejścia-wyjścia

Cykl życiowy procesu w systemie UNIX, pokazany na rysunku 3.7 w rozdziale 3. „Systemy operacyjne”, wskazywał na blokowanie procesu i przejście do stanu uśpienia w czasie wykonywania operacji wejścia-wyjścia. Z tym modelem wiąże się kilka problemów dotyczących wydajności:

- W przypadku wielu jednoczesnych operacji wejścia-wyjścia poszczególne operacje w trakcie blokady zabierają wątek (lub proces). W celu zapewnienia obsługi wielu jednoczesnych operacji wejścia-wyjścia aplikacja musi utworzyć wiele wątków (zwykle po jednym dla każdego klienta), co oznacza koszt związany z tworzeniem i niszczeniem wątków.
- W przypadku krótkotrwałych operacji wejścia-wyjścia obciążenie związane z częstym przełączaniem kontekstu może zużywać zasoby procesora i przyczyniać się do zwiększania opóźnienia aplikacji.

Model **nieblokujących operacji wejścia-wyjścia** powoduje asynchroniczne wykonywanie tych operacji, bez blokowania bieżącego wątku, który w ten sposób można wykorzystać do innych zadań. To jest funkcja kluczowa Node.js (patrz odwołanie [2] na końcu rozdziału), czyli działającego po stronie serwera środowiska aplikacji JavaScript, które w nieblokujący sposób kieruje kodem do wykonania.

5.2.7. Powiązanie z procesorem

W środowiskach NUMA (ang. *Non-Uniform Memory Access*) korzystna może być sytuacja, gdy proces lub wątek będzie działał w pojedynczym procesorze oraz w tym samym procesorze, co poprzednio po wykonaniu operacji wejścia-wyjścia. W ten sposób poprawia się lokalizację pamięci dla aplikacji, zmniejsza liczbę cykli potrzebnych do wykonania operacji wejścia-wyjścia dla pamięci oraz ogólnie poprawia wydajność działania aplikacji. Oczywiście twórcy systemów operacyjnych doskonale o tym wiedzą i tworzą je w taki sposób, aby wątki aplikacji działały w tym samym procesorze (tzw. koligacja procesora). Te tematy będą poruszane w rozdziale 7., zatytułowanym „Pamięć”.

Pewne aplikacje wymuszą zastosowanie przedstawionego zachowania przez *powiązanie się* z procesorem. W niektórych systemach może to spowodować znaczną poprawą wydajności działania. Z drugiej strony, jeśli powiązanie będzie tworzyło konflikt z innym powiązaniem procesora, na przykład urządzenie będzie zakłócało mapowanie na procesor, wówczas wspomniane powiązanie spowoduje spadek wydajności.

O ryzyku dotyczącym powiązania z procesorem należy pamiętać szczególnie wtedy, gdy w systemie działają inne tenanty lub aplikacje. Ten problem można napotkać podczas przetwarzania w chmurze dla wirtualizacji systemu operacyjnego, kiedy aplikacja może zobaczyć wszystkie procesory i przyłączyć się do wybranego, jakby była jedyną aplikacją w serwerze. Jeżeli serwer jest współdzielony przez aplikacje różnych tenantów, które także stosują powiązanie z procesorem, to mamy do czynienia z konfliktami i opóźnieniami algorytmu szeregowania. Wynika to z faktu, że procesor jest zajęty obsługą zadań innych tenantów, nawet pomimo bezczynności pozostałych procesorów.

5.3. Języki programowania

Języki programowania mogą być kompilowane lub interpretowane, a na dodatek wykonywane za pomocą maszyny wirtualnej. Wiele języków wymienia „optymalizacje w zakresie wydajności” jako jedną z funkcji, ale szczerze mówiąc, to najczęściej są funkcje oprogramowania *wywołującego* dany język, a nie samego języka. Na przykład oprogramowanie Java HotSpot Virtual Machine zawiera kompilator JIT (ang. *Just-In-Time*) w celu dynamicznej poprawy wydajności.

Interpretery i maszyny wirtualne języków również zapewniają różne poziomy obsługi w zakresie monitorowania za pomocą własnych, specyficznych narzędzi. Analitykowi wydajności systemu przeprowadzenie prostego profilowania przy użyciu wspomnianych narzędzi może przynieść pewne korzyści. Na przykład wysoki poziom zużycia procesora można zidentyfikować jako wynik działania mechanizmu usuwania nieużytków (ang. *garbage collection*), a następnie usunąć problem za pomocą doskonale znanych technik. Obciążenie może być również skutkiem działania ścieżki kodu w wyniku znanego błędu w bazie danych, którego usunięcie wymaga po prostu uaktualnienia oprogramowania (taka sytuacja zdarza się dość często).

W kolejnych punktach przygotowano omówienie pewnej podstawowej charakterystyki wydajności w poszczególnych rodzajach języków programowania. Więcej informacji na temat wydajności tych języków programowania znajdziesz w poświęconych im książkach.

5.3.1. Języki kompilowane

Kompilacja to proces polegający na zamianie kodu źródłowego na instrukcje kodu maszynowego, umieszczane w plikach wykonywanych nazywanych **binarnymi**. Odbywa się to jeszcze przed uruchomieniem programu. Tak powstałe pliki binarne można uruchamiać później dowolnie, bez konieczności ponownej kompilacji. Do języków kompilowanych zaliczamy między innymi C i C++. Niektóre języki mogą być zarówno interpretowane, jak i kompilowane.

Ogólnie rzecz biorąc, kod skompilowany charakteryzuje się większą wydajnością działania i nie wymaga dalszej analizy przed jego wykonaniem przez procesor. Jądro systemu operacyjnego zostało utworzone prawie całkowicie w języku C, poza kilkoma komponentami o znaczeniu krytycznym, które przygotowano w asemblerze.

Analiza wydajności języków kompilowanych jest zwykle prosta, ponieważ wykonywany kod maszynowy najczęściej jest mapowany w pobliżu oryginalnego programu (to oczywiście zależy od optymalizacji zastosowanych w trakcie kompilacji). Podczas kompilacji może zostać wygenerowana tabela symboli przeznaczona do mapowania adresów na funkcje programu i nazwy obiektów. Przeprowadzane później profilowanie i monitorowanie działania procesora może być mapowane bezpośrednio na wspomniane nazwy w programie, co pozwala analitykowi analizować wykonywanie programu. Stos i zawarte w nim adresy liczbowe również mogą być mapowane i przekształcane na nazwy funkcji, aby zapewnić hierarchię ścieżki kodu.

Kompilator ma możliwość poprawienia wydajności na skutek zastosowania tak zwanej **optymalizacji kodu wynikowego**, czyli procedur optymalizujących wybór, i umieszczenie instrukcji procesora.

Optymalizacja kodu wynikowego

Kompilator gcc pozwala na wybór poziomu optymalizacji od 0 do 3, przy czym 3 oznacza największą liczbę optymalizacji. Istnieje możliwość sprawdzenia w gcc, jakie optymalizacje są stosowane na poszczególnych poziomach, na przykład:

```
$ gcc -O -O3 --help=optimizers
The following options control optimizations:
  -O
  -Ofast
  -Os
  -falign-functions           [enabled]
  -falign-jumps              [enabled]
  -falign-labels             [enabled]
  -falign-loops              [enabled]
  -fasynchronous-unwind-tables [enabled]
  -fbranch-count-reg         [enabled]
  -fbranch-probabilities     [disabled]
  -fbranch-target-load-optimize [disabled]
  [...]
  -fomit-frame-pointer       [disabled]
  [...]
```

Pełna lista zawiera około 180 opcji, część z nich jest włączona nawet na poziomie 0 optymalizacji (-O0). Zobaczmy, jak wygląda działanie jednej z tych opcji, `-fomit-frame-pointer`; poniższy akapit pochodzi ze strony podręcznika man kompilatora gcc:

Nie przechowuj ramki wskaźnika w rejestrze dla funkcji, które tego nie potrzebują. Dzięki temu można uniknąć konieczności zachowania instrukcji, konfiguracji i przywracania ramek wskaźników — ponadto dodatkowy rejestr pozostaje dostępny dla wielu funkcji.

W niektórych systemach to uniemożliwia debugowanie.

Jest to przykład kompromisu: pominięcie ramki wskaźnika zwykle uniemożliwia przeprowadzenie operacji analizatora, który profiluje stos.

Biorąc pod uwagę użyteczność profilowania stosu, użycie omawianej opcji może oznaczać zbyt duże poświęcenie w kategoriach późniejszej wydajności, której nie będzie można łatwo poprawić. To zdecydowanie przewyższa zysk w zakresie wydajności, jaki początkowo można uzyskać dzięki użyciu tej opcji. W omawianym przypadku rozwiązaniem może być kompilacja wraz z opcją `-fno-omit-frame-pointer` w celu uniknięcia wymienionej wcześniej optymalizacji kodu.

Niebezpieczeństwo pojawienia się ewentualnych problemów dotyczących wydajności może skłaniać do przeprowadzenia ponownej kompilacji aplikacji i ustawienia mniejszego poziomu optymalizacji, na przykład wskutek użycia opcji `-O2` zamiast `-O3`, w nadziei, że zaspokoi to wszystkie wymagania w zakresie debugowania. Takie rozwiązanie jednak wcale nie jest proste: zmiany w danych wyjściowych kompilatora mogą być ogromne i ważne, a ponadto mogą mieć wpływ na zachowanie, które początkowo próbujesz poddać analizie.

5.3.2. Języki interpretowane

Języki interpretowane wykonują program na skutek jego zamiany na odpowiednie akcje w trakcie uruchomienia. Ten proces powoduje powstanie dodatkowego obciążenia podczas wykonywania programu. Od języków interpretowanych nie oczekuje się wysokiej wydajności. Są one używane w sytuacjach, gdy inne czynniki mają dużo większe znaczenie, na przykład łatwość programowania i debugowania. Przykładem użycia języka interpretowanego są **skrypty powłoki**.

Jeżeli nie zostaną dostarczone odpowiednie narzędzia monitorowania, analiza wydajności języków interpretowanych może być trudna. Profilowanie procesora pokaże działanie interpretera, między innymi przetwarzanie, translację i wykonywanie działań, ale na pewno nie pokaże oryginalnych nazw funkcji programu, czyli ważny kontekst programu pozostanie tajemnicą. Jednak analiza interpretera na pewno nie jest bezowocna, ponieważ problemy z wydajnością mogą dotyczyć samego interpretera, nawet jeśli wykonywany przez niego kod wydaje się doskonale przygotowany.

W zależności od interpretera kontekst programu może być łatwy do pośredniego uchwycenia, na przykład za pomocą monitorowania dynamicznego analizatora składni. Bardzo często wykonywana jest analiza programów w wyniku dodania poleceń wyświetlających informacje pomocnicze i znaczniki czasu. Rygorystyczniejsza analiza wydajności jest rzadziej spotykana, ponieważ języki interpretowane są znacznie rzadziej wybierane do utworzenia aplikacji, od których wymaga się dużej wydajności działania.

5.3.3. Maszyny wirtualne

Maszyna wirtualna języka (nazywana również **maszyną wirtualną procesu**) to oprogramowanie emulujące komputer. Kod utworzony w pewnych językach programowania, na przykład Java i Erlang, jest najczęściej uruchamiany w maszynach wirtualnych, które zapewniają im niezależne od platformy środowisko programistyczne. Aplikacja zostaje skompilowana na zestaw instrukcji maszyny wirtualnej (*kod bajtowy*), a następnie jest uruchamiana przez wspomnianą maszynę wirtualną. Takie rozwiązanie pozwala na zachowanie przenośności skompilowanych obiektów, oczywiście przy założeniu, że na platformie docelowej znajduje się maszyna wirtualna, która potrafi uruchamiać te skompilowane obiekty.

Kod bajtowy jest *kompilowany* na podstawie kodu źródłowego programu, a następnie *interpretowany* przez język maszyny wirtualnej, który tłumaczy go na kod maszynowy. Maszyna wirtualna Java HotSpot obsługuje kompilację JIT, co powoduje kompilację kodu bajtowego na kod maszynowy przed czasem, a więc w trakcie jego wykonywania można analizować rodzimy kod maszynowy. W ten sposób można połączyć zalety kodu kompilowanego z przenośnością maszyny wirtualnej.

Maszyny wirtualne to z reguły najtrudniejsze do monitorowania rodzaje języków. Zanim program będzie wykonywany przez procesor, przeprowadzonych musi być wiele etapów kompilacji lub interpretacji kodu, a informacje o oryginalnym programie niekoniecznie będą łatwo dostępne. Analiza wydajności zwykle koncentruje się na zestawie narzędzi dostarczanych wraz z maszyną wirtualną języka. Wiele z nich oferuje sondy DTrace oraz narzędzia opracowane przez firmy trzecie.

5.3.4. Mechanizm usuwania nieużytków

Niektóre języki stosują automatyczne zarządzanie pamięcią, czyli zaalokowana pamięć nie musi być wyraźnie zwalniana. To zadanie jest pozostawione asynchronicznemu procesowi mechanizmu usuwania nieużytków. Wprawdzie takie rozwiązanie ułatwia programiście tworzenie aplikacji, ale jednocześnie wiąże się z pewnymi wadami, do których można zaliczyć:

- **Wzrost zużycia pamięci.** Mniejsza kontrola nad zużyciem pamięci przez aplikację oznacza większy poziom jej użycia, gdy nie wszystkie obiekty będą automatycznie zidentyfikowane jako możliwe do usunięcia z pamięci. Jeżeli aplikacja stanie się ogromna, to może osiągnąć własne ograniczenia lub doświadczyć stronicowania pamięci, co niezwykle negatywnie odbija się na wydajności.
- **Koszt związany z większym użyciem zasobów procesora.** Mechanizm usuwania nieużytków działa nieregularnie i obejmuje operację wyszukiwania obiektów w pamięci. To oczywiście oznacza zużywanie zasobów procesora, a więc zmniejszanie na krótki czas ilości zasobów dostępnych dla aplikacji. Kiedy wzrośnie ilość pamięci używanej przez aplikację, równocześnie może zwiększyć się zapotrzebowanie mechanizmu usuwania nieużytków na zasoby procesora. W pewnych przypadkach i implementacjach może dojść do sytuacji, że wymieniony mechanizm będzie nieustannie zużywać całą moc procesora.

- **Elementy odstające pod względem opóźnienia.** Wykonywanie aplikacji może być wstrzymane podczas działania mechanizmu usuwania nieużytków, co spowoduje chwilowe wydłużenie czasu reakcji aplikacji. Duże znaczenie ma tutaj typ implementowanego mechanizmu: *stop-the-world*, przyrostowy lub współbieżny.

Mechanizm usuwania nieużytków jest bardzo często poddawany modyfikacjom w celu zmniejszenia poziomu zużycia procesora oraz zmniejszenia opóźnienia elementów odstających. Na przykład maszyna wirtualna Javy oferuje możliwość zmiany wielu parametrów mechanizmu usuwania nieużytków, między innymi jego typu, liczby używanych wątków, maksymalnej wielkości sterty oraz współczynnika zwalniania sterty.

Jeżeli dostosowanie parametrów nie przyniesie oczekiwanych wyników, problem może polegać na tworzeniu przez aplikację zbyt dużej ilości nieużytków bądź na istnieniu wycieku pamięci. To są problemy, którymi powinien zająć się programista aplikacji.

5.4. Metodologia i analiza

W tym podrozdziale zostaną omówione metodologie wykorzystywane podczas analizy aplikacji i dostosowywania jej wydajności działania. Narzędzia używane podczas analizy zostaną wprowadzone tutaj lub w kolejnych rozdziałach. Temat podsumowano w tabeli 5.2.

Tabela 5.2. Metodologie analizy wydajności aplikacji

Metodologia	Rodzaj
Analiza stanu wątku	Analiza oparta na monitorowaniu
Profilowanie procesora	Analiza oparta na monitorowaniu
Analiza wywołań systemowych	Analiza oparta na monitorowaniu
Profilowanie operacji wejścia-wyjścia	Analiza oparta na monitorowaniu
Charakterystyka obciążenia	Analiza oparta na monitorowaniu, planowanie pojemności
Metoda USE	Analiza oparta na monitorowaniu
Analiza drążąca	Analiza oparta na monitorowaniu
Analiza blokad	Analiza oparta na monitorowaniu
Statyczne dostosowanie wydajności	Analiza oparta na monitorowaniu, dostrojenie

W rozdziale 2., noszącym tytuł „Metodologia”, możesz zapoznać się z dodatkowymi informacjami o ogólnych metodologiach oraz z omówieniem wybranych z nich. Ponadto w kolejnych rozdziałach znajdziesz przedstawienie analizy zasobów systemowych i wirtualizacji.

Wspomniane metodologie mogą być stosowane pojedynczo lub w połączeniu z innymi. Sugeruję wypróbowanie ich w kolejności przedstawionej w tabeli 5.2.

Oprócz wymienionych istnieją jeszcze inne techniki analizy stosowane w konkretnych aplikacjach i językach programowania, w których te aplikacje zostały utworzone. Techniki takie mogą uwzględniać zachowania logiczne aplikacji, między innymi znane problemy, i pozwalać na osiągnięcie pewnej poprawy wydajności.

5.4.1. Analiza stanu wątku

Celem jest ogólne ustalenie, gdzie wątki aplikacji przebywają większość czasu. To umożliwi praktycznie natychmiastowe rozwiązanie pewnych problemów i skierowanie analizy innych na odpowiednie tory. Operacja odbywa się przez podział czasu poszczególnych wątków aplikacji na pewną liczbę stanów.

Dwa stany

Absolutne minimum to zastosowanie dwóch stanów wątku:

- **W procesorze.** Wykonywanie wątku.
- **Poza procesorem.** Wątek czeka na swoją kolej dostępu do procesora, na zakończenie operacji wejścia-wyjścia, zwolnienie blokady, stronicowanie, wykonanie innego zadania itd.

Jeżeli wątek większość czasu przebywa w procesorze, to profilowanie procesora zwykle pozwoli na szybkie wyjaśnienie tego stanu rzeczy (więcej o tym znajdziesz w dalszej części rozdziału). Taka sytuacja zdarza się w przypadku wielu problemów związanych z wydajnością, nie trzeba więc poświęcać czasu na przeprowadzanie pomiarów innych stanów wątku.

Jeżeli wątek większość czasu przebywa poza procesorem, to można zastosować różne metodologie. Jednak bez dobrego punktu wyjścia zadanie będzie wymagało poświęcenia dużej ilości czasu.

Sześć stanów

W tym miejscu przedstawiono znacznie bardziej rozbudowaną listę, tym razem zawierającą sześć stanów wątku (i inny schemat nazewnictwa) — w ten sposób można otrzymać znacznie lepszy punkt wyjścia, gdy okaże się, że wątek większość czasu przebywa poza procesorem:

- **Wykonywanie.** W procesorze.
- **Działanie.** Oczekuje na swoją kolej dostępu do procesora.
- **Anonimowe stronicowanie.** Działa, ale jest zablokowany w oczekiwaniu na zakończenie anonimowego stronicowania.
- **Uśpienie.** Czeką na zakończenie operacji wejścia-wyjścia, na przykład sieciowej, na zwolnienie blokady lub przeniesienie danych bądź tekstu między pamięcią operacyjną i wirtualną.

- **Blokada.** Czeka na nałożenie blokady synchronizacji (oczekiwanie na inny element).
- **Bezczynność.** Oczekuje na zadanie do wykonania.

Powyższy zestaw został przygotowany w taki sposób, aby był minimalny i jednocześnie użyteczny. Oczywiście do listy możesz dodać kolejne stany. Na przykład stan wykonywania można podzielić jeszcze na wykonywanie po stronie użytkownika i jądra, natomiast stan uśpiania — podzielić według celu. (Osobiście radzę korzystać z przedstawionej wcześniej listy sześćoelementowej).

Poprawa wydajności nastąpi po zmniejszeniu czasu w pierwszych pięciu stanach, co spowoduje zwiększenie czasu bezczynności. Gdy pozostałe czynniki są takie same, oznacza to, że żądania generowane przez aplikację charakteryzują się mniejszym opóźnieniem, a tym samym może ona obsłużyć większe obciążenie.

Po ustaleniu, w którym z wymienionych pięciu stanów wątki przebywają najwięcej czasu, można przystąpić do dalszej analizy.

- **Wykonywanie.** Za pomocą profilowania sprawdź tryb działania wątku (użytkownika lub jądra), a także powód zużycia procesora. Profilowanie pomaga w ustaleniu, które ścieżki kodu są odpowiedzialne za zużycie procesora oraz przez jaki czas, obejmujący także blokady. Zapoznaj się z punktem 5.4.2. „Profilowanie procesora”.
- **Działanie.** Spędzanie czasu w tym stanie oznacza, że aplikacja potrzebuje więcej zasobów procesora. Przeanalizuj obciążenie procesora w całym systemie oraz wszelkie ograniczenia procesora dla danej aplikacji (na przykład nakładane przez mechanizm kontroli zasobów).
- **Anonimowe stronicowanie.** Brak pamięci operacyjnej dla aplikacji może być powodem powstania anonimowego stronicowania i opóźnień. Przeanalizuj zużycie pamięci w całym systemie oraz wszystkie ograniczenia pamięci dla danej aplikacji. Więcej informacji na ten temat znajdziesz w rozdziale 7. „Pamięć”.
- **Uśpianie.** Przeanalizuj zasoby, w których aplikacja jest zablokowana. Zapoznaj się z punktami 5.4.3 „Analiza wywołań systemowych” i 5.4.4 „Profilowanie operacji wejścia-wyjścia”.
- **Blokada.** Zidentyfikuj blokadę, nakładając ją wątek oraz powód, dla którego blokada trwa długo. Wspomnianym powodem może być oczekiwanie przez nakładającego na zwolnienie innej blokady, co oznacza konieczność kolejnej analizy. To jest zaawansowane działanie, zwykle przeprowadzane przez programistę aplikacji, który ma wystarczająco dużą wiedzę o aplikacji i stosowanej w niej hierarchii blokad.

Z powodu sposobu, w jaki aplikacje zwykle oczekują na zadania, bardzo często będziesz się przekonywał, że czas w stanach uśpiania i blokady to w rzeczywistości czas bezczynności. Wątek roboczy aplikacji może oczekiwać na zakończenie działania zmiennej warunkowej (stan blokady) lub sieciowej operacji wejścia-wyjścia (stan uśpiania). Kiedy spotykasz się z długimi czasami uśpiania i blokady, pamiętaj, aby drążyć dalej ten temat i sprawdzić, czy czas ten będzie rzeczywiście czasem bezczynności.

Dalsze podsumowanie pokazuje, jak wspomniane stany wątków można zmierzyć w systemach Linux i Solaris. Narzędzia i technologie użyte w trakcie pomiarów będą dokładniej omówione w innych miejscach książki. Sprawdź je zwłaszcza pod kątem nowych narzędzi i ich opcji, które mogą ułatwić wykonanie zadania pomiaru.

Linux

Czas poświęcony na wykonywanie nie jest trudny do ustalenia, ponieważ polecenie `top` podaje go w kolumnie `%CPU` danych wyjściowych. Pomiar czasu w pozostałych stanach będzie wymagał dodatkowych kroków, które przedstawiono poniżej.

Czas działania jest mierzony przez funkcję `schedstats` jądra i udostępniony przez pliki `/proc/*/schedstats`. Wywołanie polecenia `perf sched` również może dostarczyć metryk pozwalających na ustalenie czasu poświęconego na działanie i oczekiwanie.

Czas oczekiwania na anonimowe stronicowanie (w systemie Linux to **wymiana**) można zmierzyć za pomocą funkcji **zliczania opóźnień**, przy założeniu, że została ona włączona. Wymieniona funkcja przekazuje informacje o oddzielnych stanach wymiany i blokady podczas odzyskiwania pamięci (a także informacje dotyczące nacisku wywieranego na pamięć). Nie ma powszechnie używanego narzędzia do udostępniania informacji o wspomnianych stanach. Jednak w dokumentacji jądra znajduje się przykładowy program służący do tego celu: `getdelays.c`, który zademonstrowano w rozdziale 4. „Narzędzia monitorowania”. Inne podejście polega na użyciu narzędzi monitorowania, takich jak DTrace lub SystemTap.

Czas zablokowania w wątku uśpienia można z grubsza oszacować, stosując inne narzędzia, na przykład polecenie `pidstat -d`, i ustalić, czy proces przeprowadza dyskową operację wejścia-wyjścia, a tym samym, czy prawdopodobnie znajduje się w stanie uśpienia. O ile opóźnienia i inne funkcje sprawdzania operacji wejścia-wyjścia zostały włączone, podają czas oczekiwania na zakończenie operacji wejścia-wyjścia, który można sprawdzić za pomocą polecenia `iostat`. Inne powody blokad można sprawdzić, korzystając z narzędzi monitorowania, takich jak DTrace i SystemTap. Sama aplikacja może udostępniać odpowiednie instrumenty, ewentualnie instrumenty takie można dodać i tym samym monitorować czas przeprowadzania operacji wejścia-wyjścia (zarówno dyskowej, jak i sieciowej).

Jeżeli aplikacja znajduje się w stanie uśpienia przez bardzo długi czas (liczony w sekundach), to powód takiego zachowania można spróbować ustalić za pomocą polecenia `pstack`. Wymienione polecenie pobiera pojedynczą migawkę wątku i informacje o użyciu stosu użytkownika, które powinny zawierać uśpiony wątek i powód jego uśpienia. Pamiętaj, działanie polecenia `pstack` może wstrzymać działanie analizowanej aplikacji i dlatego używaj go ostrożnie.

Czas blokady można sprawdzić za pomocą narzędzi monitorowania.

Solaris

W systemach Solaris dane statystyczne dotyczące *zliczania mikrostanów* (wprowadzonego w rozdziale 4. „Narzędzia monitorowania”) bezpośrednio dostarczają informacji o większości stanów wątku. Wspomniane dane można wyświetlić, stosując polecenie `prstat`:

```
$ prstat -mLcp 4937 1
Please wait...
  PID USERNAME  USR  SYS  TRP  TFL  DFL  LCK  SLP  LAT  VCX  ICX  SCL  SIG  PROCESS/LWPID
  4937 root       7.4  7.9  0.0  0.0  15  0.0  69  0.2  239  31  3K  0  redis-server/1
  4937 root       0.0  0.0  0.0  0.0  0.0 100  0.0  0.0  0  0  0  0  redis-server/3
  4937 root       0.0  0.0  0.0  0.0  0.0 100  0.0  0.0  0  0  0  0  redis-server/2
Total: 1 processes, 3 lwps, load averages: 5.28, 5.36, 5.36
[...]
```

Osiem kolumn, począwszy od USR do LAT, zawiera informacje o wszystkich mikrostanach wątku i dzieli czas wątku na procenty. Suma wartości wymienionych kolumn wynosi 100%. Poniżej przedstawiono mapowanie stanów na odpowiadające im kolumny.

- **wykonywanie** — USR + SYS,
- **działanie** — LAT,
- **anonimowe stronicowanie** — DFL,
- **uśpienie** — SLP,
- **blokada** — LCK,
- **bezczynność** — również w SLP + LCK.

Wprawdzie to nie jest doskonale odwzorowanie, ale mimo wszystko dostarczone informacje mają ogromną wartość. Czas beczynności można sprawdzić za pomocą narzędzia DTrace, analizując stos, gdy wątek opuszcza procesor, i tym samym przekonać się, jaki jest powód oczekiwania. Jeżeli wątek pozostaje w stanie uśpienia przez bardzo długi czas (liczony w sekundach), to wypróbuj polecenie pstack. Pamiętaj, działanie polecenia pstack może wstrzymać działanie analizowanej aplikacji i dlatego używaj go ostrożnie.

Więcej informacji na temat polecenia prstat i wyświetlanych przez nie kolumn znajdziesz w rozdziale 6., zatytułowanym „Procesory”.

5.4.2. Profilowanie procesora

Profilowanie procesora zostanie dokładnie omówione w punkcie 6.5.4 w rozdziale 6. „Procesory”. Znajdziesz tam również szczegółowe przykłady użycia narzędzi DTrace i perf. Profilowanie to bardzo ważna operacja i dlatego została tutaj podsumowana z perspektywy aplikacji.

Celem profilowania jest ustalenie, dlaczego aplikacja zużywa zasoby procesora. Efektywną techniką jest próbkowanie w procesorze stosu na poziomie użytkownika i łączenie wyników. Ślad stosu pokazuje zastosowaną ścieżkę kodu, co może wskazać powody, dla których aplikacja zużywa zasoby procesora.

Próbkowanie stosu może wygenerować tysiące wierszy danych wyjściowych, nawet podczas tworzenia podsumowania i wyświetlania jedynie unikalnych stosów. Jednym ze sposobów szybkiego poznania profilu jest użycie wykresów, co również zostanie przedstawione w rozdziale 6.

Oprócz stosu próbkować można również aktualnie wykonywaną funkcję. W takich przypadkach wystarczające jest ustalenie, dlaczego aplikacja używa procesora, i wygenerowanie znacznie mniejszej ilości danych wyjściowych, co ułatwia odczyt i poznanie profilu. Prezentowany przykład pochodzi z rozdziału 6. „Procesory” i wykorzystuje narzędzie DTrace:

```
# dtrace -n 'profile-997 /arg1 && execname == "beam.smp"/ {
    @[ufunc(arg1)] = count(); } tick-10s { exit(0); }'
[...]
innostore_drv.so`os_aio_array_get_nth_slot           80
  beam.smp`process_main                             127
  libc.so.1`mutex_trylock_adaptive                  140
innostore_drv.so`os_aio_simulated_handle             158
  beam.smp`sched_sys_wait                           202
  libc.so.1`memcpy                                  258
innostore_drv.so`ut_fold_binary                     1800
innostore_drv.so`ut_fold_ulint_pair                 4039
```

W pokazanym przykładzie, w trakcie większości operacji próbkowania, w procesorze była wykonywana funkcja `ut_fold_ulint_pair()`.

Użyteczne może być również przeanalizowanie komponentu wywołującego aktualnie wykonywaną funkcję, co można łatwo zrobić za pomocą niektórych programów służących do profilowania (między innymi DTrace). Jeżeli w poprzednim przykładzie okazałoby się, że w procesorze najwięcej czasu przebywa funkcja `malloc()`, taka informacja nie dostarczy nam zbyt wielu danych. Komponent wywołujący funkcję `malloc()` stanie się znacznie ciekawszym elementem do profilowania, a ponadto nie będzie wymagane przechwytywanie stosu.

Przeanalizowanie zużycia procesora przez interpretowany język programowania i maszynę wirtualną może okazać się trudne. Nie istnieje łatwy sposób mapowania wykonywanego oprogramowania na oryginalny program. Konkretnie rozwiązanie zależy od środowiska języka: może oferować funkcje debugowania pozwalające na wykonanie wymienionego zadania lub do tego celu mogą być dostępne narzędzia opracowane przez firmy trzecie.

Na przykład narzędzie DTrace używa tak zwanych **programów pomocniczych** **ustack** do sprawdzania zawartości maszyny wirtualnej i konwersji stosów z powrotem na oryginalny program. Wspomniane programy pomocnicze istnieją dla Javy, Pythona i Node.js.

To jest przykład próbkowania wykonywanego przez procesor kodu Java za pomocą `jstack()` narzędzia DTrace:

```
# dtrace -n 'profile-97 /pid == 1742/ { @[jstack(100)] = count(); }'
dtrace: description 'profile-97 ' matched 1 probe
^C
[...]
  libc.so.1`_so_send+0x7
  libjvm.so`__1cDhpiEsend6Fipcii_i_+0xac
  libjvm.so`JVM_Send+0x31
  libnet.so`Java_java_net_SocketOutputStream_socketWrite0+0x100
```

```

java/net/SocketOutputStream.socketWrite0
java/net/SocketOutputStream.socketWrite
java/net/SocketOutputStream.write
java/io/DataOutputStream.write
TransThread.TransTCP
TransThread.run
StubRoutines (1)
libjvm.so`__1cJJavaCallsLcall_helper6FpnJJavaValue_pnMmethodHandle_pnRJ...
libjvm.so`__1cCosUos_exception_wrapper6FpnJJavaValue_pnMmethodHandle_...
libjvm.so`__1cJJavaCallsEcall6FpnJJavaValue_nMmethodHandle_pnRJavaCallA...
libjvm.so`__1cJJavaCallsMcall_virtual6FpnJJavaValue_nLkClassHandle_nMsym...
libjvm.so`__1cJJavaCallsMcall_virtual6FpnJJavaValue_nGHandle_nLkClassHan...
libjvm.so`__1cMthread_entry6FpnKJavaThread_pnGThread_v_+0xd0
libjvm.so`__1cKJavaThreadRthread_main_inner6M_v_+0x51
libjvm.so`__1cKJavaThreadDrun6M_v_+0x105
libjvm.so`__1cG_start6Fpv_0_+0xd2
libc.so.1`_thr_setup+0x4e
libc.so.1`_lwp_start
10

```

Dane wyjściowe zostały skrócone, tak że przedstawiają jedynie najczęściej występujące stosy, które były próbkowane dziesięciokrotnie. Stosy pokazują wewnętrzne komponenty wirtualnej maszyny Javy (`libjvm`), a poszczególne funkcje są wyświetlone jako sygnatury C++. Stos Javy został przekształcony z wirtualnej maszyny Javy (pogrubione wiersze danych wyjściowych) i pokazuje klasy oraz metody odpowiedzialne za zużycie procesora w trakcie danej ścieżki kodu. Dla omawianego stosu było to `java/io/DataOutputStream.write`.

W rozdziale 6. „Procesory” przygotowano omówienie innych metodologii i narzędzi, a także różnych sposobów analizowania poziomu zużycia procesora przez aplikację.

5.4.3. Analiza wywołań systemowych

Metodologia analizy stanu wątku rozpoczyna się od opisanego dwóch stanów do sprawdzenia: w procesorze i poza procesorem. Będzie użyteczne, a czasami nawet praktyczne, przeanalizowanie wymienionych stanów na podstawie wykonywania wywołań systemowych:

- **wykonywania** — w procesorze (tryb użytkownika),
- **wywołania systemowego** — czas wywołania systemowego (oczekiwanie lub działanie w trybie jądra).

Czas wywołania systemowego obejmuje operacje wejścia-wyjścia, blokady i inne rodzaje wywołań systemowych. W pozostałych stanach wątku, na przykład działania (i oczekiwania na procesor) oraz anonimowego stronicowania, nie ma miejsca na takie uproszczenie. Jeżeli mamy do czynienia z nasyceniem procesora lub pamięci, to takie sytuacje można zidentyfikować w systemie za pomocą metody USE.

Stan wykonywania jest możliwy do przeanalizowania przy użyciu wspomnianej wcześniej metody profilowania procesora.

Z kolei wywołania systemowe można analizować na wiele sposobów. Celem jest ustalenie, gdzie wywołanie systemowe przebywa najwięcej czasu, typu wywołania systemowego i powodu jego wywołania.

Monitorowanie punktu kontrolnego

Tradycyjny styl monitorowania wywołania systemowego oznacza ustawienie punktu kontrolnego dla wywołania systemowego i jego zakończenia. To jest technika inwazyjna, w przypadku aplikacji wykonujących dużą liczbę wywołań systemowych oznacza również wręcz ogromny spadek wydajności.

W zależności od stawianych aplikacji wymagań w zakresie wydajności można zaakceptować stosowanie tego rodzaju stylu monitorowania jedynie w krótkim czasie, aby ustalić typy wywołań systemowych.

strace

W systemie **Linux** można wykorzystać polecenie `strace`, na przykład:

```
$ strace -ttt -T -p 1884
1356982510.395542 close(3) = 0 <0.000267>
1356982510.396064 close(4) = 0 <0.000293>
1356982510.396617 ioctl(255, TIOCGPGRP, [1975]) = 0 <0.000019>
1356982510.396980 rt_sigprocmask(SIG_SETMASK, [], NULL, 8) = 0 <0.000024>
1356982510.397288 rt_sigprocmask(SIG_BLOCK, [CHLD], [], 8) = 0 <0.000014>
1356982510.397365 wait4(-1, [{WIFEXITED(s) && WEXITSTATUS(s) == 0}],
WSTOPPED|WCONTINUED, NULL) = 1975 <0.018187>
1356982510.415710 rt_sigprocmask(SIG_BLOCK, [CHLD TSTP TTIN TTOU], [CHLD], 8) = 0
<0.000018>
1356982510.416047 ioctl(255, SNDRV_TIMER_IOCTL_SELECT or TIOCSPGRP, [1884]) = 0
<0.000016>
1356982510.416118 rt_sigprocmask(SIG_SETMASK, [CHLD], NULL, 8) = 0 <0.000154>
[...]
```

W przedstawionym przykładzie użyto następujących opcji (omówienie wszystkich znajdziesz na stronie podręcznika `man`):

- **-ttt**. Wyświetla pierwszą kolumnę jako czas od początku epoki. Czas będzie podany w sekundach z dokładnością do mikrosekund.
- **-T**. Wyświetla ostatnią kolumnę jako *<czas>*. Kolumna ta wskazuje długość trwania wywołania systemowego. Czas będzie podany w sekundach z dokładnością do mikrosekund.
- **-p PID**. Monitorowanie procesu o podanym identyfikatorze. Istnieje również możliwość podania polecenia, co spowoduje jego uruchomienie przez `strace` i monitorowanie.

Funkcje oferowane przez polecenie `strace` można zobaczyć w danych wyjściowych — przekształcenie argumentów wywołania systemowego ma postać czytelną dla człowieka. To będzie szczególnie użyteczne podczas próby wykrycia użycia `ioctl()`.

Omówiona postać `strace` wyświetla wiersz danych wyjściowych dla każdego wywołania systemowego. Użycie opcji `-c` powoduje przygotowanie podsumowania dotyczącego funkcjonowania wywołania systemowego:

```
$ strace -c -p 1884
Process 1884 attached - interrupt to quit
^CProcess 1884 detached
% time      seconds  usecs/call   calls    errors syscall
-----
 83.29     0.007994      9      911      455 wait4
 14.41     0.001383      3      455           clone
   0.85     0.000082      0     2275           ioctl
   0.68     0.000065      0      910           close
   0.63     0.000060      0     4551           rt_sigprocmask
   0.15     0.000014      0      455           setpgid
   0.00     0.000000      0      455           rt_sigreturn
   0.00     0.000000      0      455           pipe
-----
100.00     0.009598           10467      455 total
```

Przedstawione dane wyjściowe zawierają następujące kolumny:

- **time** — wyrażona w procentach wartość pokazująca, na co został poświęcony czas procesora,
- **seconds** — wyrażony w sekundach całkowity czas procesora,
- **usecs/call** — wyrażony w mikrosekundach średni czas procesora dla wywołania systemowego,
- **calls** — liczba wywołań systemowych w trakcie sesji `strace`,
- **syscall** — nazwa wywołania systemowego.

Jest to doskonałe rozwiązanie w sytuacji, gdy wiążące się z nim duże obciążenie nie stanowi problemu.

Aby zilustrować problem, polecenie `dd` wykorzystamy do przeprowadzenia 5 milionów operacji transferu danych o wielkości 1 KB. Sprawdzimy wykonanie zadania bez użycia `strace` oraz z jego użyciem. W tym pierwszym przypadku polecenie jest wykonywane następująco:

```
$ dd if=/dev/zero of=/dev/null bs=1k count=5000k
5120000+0 records in
5120000+0 records out
5242880000 bytes (5.2 GB) copied, 1.91247 s, 2.7 GB/s
```

Dane wyjściowe polecenia `dd` podają czas trwania operacji oraz przepustowość. W omawianym przypadku wykonanie zadania zabrało około dwóch sekund.

W tym miejscu przedstawiono wykonanie tego samego zadania, ale z wykorzystaniem strace do podsumowania użytych wywołań systemowych:

```
$ strace -c dd if=/dev/zero of=/dev/null bs=1k count=5000k
5120000+0 records in
5120000+0 records out
5242880000 bytes (5.2 GB) copied, 140.722 s, 37.3 MB/s
% time      seconds  usecs/call   calls   errors syscall
-----
 51.46     0.008030          0  5120005         read
 48.54     0.007574          0  5120003         write
  0.00     0.000000          0     20        13 open
  0.00     0.000000          0     10         close
  0.00     0.000000          0      5         fstat
  0.00     0.000000          0      1         lseek
  0.00     0.000000          0     14         mmap
  0.00     0.000000          0      8         mprotect
  0.00     0.000000          0      2         munmap
  0.00     0.000000          0      3         brk
  0.00     0.000000          0      6         rt_sigaction
  0.00     0.000000          0      1         rt_sigprocmask
  0.00     0.000000          0      5         access
  0.00     0.000000          0      2         dup2
  0.00     0.000000          0      1         execve
  0.00     0.000000          0      1         getrlimit
  0.00     0.000000          0      1         arch_prctl
  0.00     0.000000          0      2         1 futex
  0.00     0.000000          0      1         set_tid_address
  0.00     0.000000          0      1         set_robust_list
-----
100.00     0.015604          0 10240092         19 total
```

Jak możesz się przekonać, czas trwania operacji wydłużył się 73 razy, podobny spadek zanotowano w przepustowości. Mamy tutaj do czynienia z poważnym problemem, który wynika z tego, że polecenie dd wykonuje ogromną ilość wywołań systemowych.

truss

W systemach **Solaris** istnieje polecenie truss przeznaczone do monitorowania wywołań systemowych, na przykład:

```
$ truss -dE -p 81573
Base time stamp: 1356985396.2469 [ Mon Dec 31 20:23:16 UTC 2012 ]
 0.0016 0.0000 waitid(P_ALL, 0, 0x08047A80, WEXITED|WTRAPPED|WSTOPPED|WCONTINUED) =
 0
 0.0018 0.0000 lwp_sigmask(SIG_SETMASK, 0x06820000, 0x00000000, 0x00000000,
0x00000000) = 0xFFBFEFF [0xFFFFFFFF]
 0.0019 0.0000 ioctl(255, TIOCGSID, 0x08047AEC) = 0
 0.0019 0.0000 getsid(0) = 81573
 0.0020 0.0000 ioctl(255, TIOCSPGRP, 0x08047B24) = 0
```

```

0.0021 0.0000 lwp_sigmask(SIG_SETMASK, 0x00020000, 0x00000000, 0x00000000,
0x00000000) = 0xFFBFFEFF [0xFFFFFFF]
0.0022 0.0000 ioctl(255, TCGETS, 0x0811D640)           = 0
0.0023 0.0000 ioctl(255, TIOCGWINSZ, 0x08047B48)       = 0
[...]
```

W zaprezentowanym przykładzie użyto następujących opcji (omówienie wszystkich znajdziesz na stronie podręcznika man):

- **-d.** Wyświetla pierwszą kolumnę jako czas od początku epoki.
- **-E.** Wyświetla drugą kolumnę jako znacznik czasu pokazujący wyrażony w sekundach czas wykonywania wywołania systemowego.
- **-p PID.** Monitorowanie procesu o podanym identyfikatorze. Istnieje również możliwość podania polecenia, co spowoduje jego uruchomienie przez truss i monitorowanie.

Dane wyjściowe zawierają po jednym wierszu dla wywołania systemowego i są użyteczne podczas przekształcania argumentów na postać czytelną dla człowieka. Znaczniki czasu mają dokładność jedynie 0,1 ms, co nieco ogranicza ich użyteczność.

Polecenie truss obsługuje również tryb podsumowania, dostępny za pomocą opcji `-c`:

```
$ truss -c dd if=/dev/zero of=/dev/null bs=1k count=10k
```

```
10240+0 records in
10240+0 records out
```

syscall	seconds	calls	errors
_exit	.000	1	
_read	.075	10252	
write	.073	10246	
open	.000	9	1
close	.000	10	
brk	.000	6	
getpid	.000	1	
fstat	.000	6	
sysi86	.000	1	
ioctl	.000	1	1
execve	.000	1	
sigaction	.000	2	
getcontext	.000	1	
setustack	.000	1	
mmap	.000	8	
mmapobj	.000	1	
getrlimit	.000	1	
memcntl	.000	3	
sysconfig	.000	3	
sysinfo	.000	1	
lwp_private	.000	1	
llseek	.000	3	
schedctl	.000	1	

resolvepath	.000	3	
stat64	.000	2	
fstat64	.000	4	
open64	.000	2	
	-----	-----	----
sys totals:	.150	20571	2
usr time:	.029		
elapsed:	.880		

Kolumna seconds pokazuje czas procesora poświęcony na wykonanie wywołania systemowego. Z kolei kolumna calls podaje liczbę wywołań.

Dzięki użyciu opcji `-u` polecenie `truss` może również przeprowadzać swego rodzaju *monitorowanie dynamiczne* wywołań funkcji na poziomie użytkownika. Poniżej pokazano na przykład monitorowanie wywołań funkcji `printf()`:

```
$ truss -u 'libc:*printf*' uptime
/1:  open("/usr/lib/locale/en_US.UTF-8/LC_MESSAGES/SUNW_OST_OSCMD.mo", O_RDONLY)
Err#2 ENOENT
/1:  -> libc:printf(0x403363, 0x0, 0x0, 0x0, 0x0, 0xfffffd7ffdfefab0)
/1:  <- libc:printf() = 4
/1:  -> libc:printf(0x403368, 0x58, 0x0, 0x0, 0x0, 0x10)
/1:  <- libc:printf() = 11
[...]
```

Podobnie jak w przypadku polecenia `strace`, obciążenie związane z wykonywaniem wielu wywołań systemowych lub funkcji będzie znaczne, co praktycznie uniemożliwia zastosowanie polecenia `truss` w środowisku produkcyjnym.

Monitorowanie buforowane

W przypadku **monitorowania buforowanego** dane instrumentów mogą być buforowane w jądrze, podczas gdy analizowany program kontynuuje działanie. Takie rozwiązanie różni się od monitorowania punktów kontrolnych, w których następowało przerywanie działania analizowanego programu.

Narzędzie `DTrace` pozwala na stosowanie monitorowania buforowanego i agregacji, aby tym samym zmniejszyć obciążenie związane z operacją monitorowania i umożliwić programom rejestrację wywołań systemowych do późniejszej analizy. Pewne przykłady takiego rozwiązania zostaną przedstawione w tym fragmencie książki. W systemie Linux, działającym pod kontrolą jądra w wersji 3.7, do polecenia `perf` dodano podpolecenie `trace`, które przeprowadza buforowane monitorowanie wywołań systemowych (i nie tylko).

Przedstawione dalej jednowierszowe wywołania narzędzia `DTrace` obrazują pewne podstawy dotyczące analizy wywołań systemowych i są przeznaczone zarówno do systemów Linux, jak i Solaris (przykłady dotyczą tego drugiego). Znacznie więcej przykładów jednowierszowych wywołań narzędzia `DTrace` znajdziesz w dodatku D.

Pokazane tutaj przykłady przetwarzają sygnały (za pomocą wywołania systemowego `kill()`), zawierają identyfikator procesu, jego nazwę oraz docelowy identyfikator procesu i numer sygnału.

```
# dtrace -qn 'syscall::kill:entry {
    printf("%Y: %s (PID %d) sent a SIG %d to PID %d\n",
        walltimestamp, execname, pid, arg1, arg0); }'
2013 Apr 17 00:27:37: bash (PID 2583) sent a SIG 9 to PID 2638
2013 Apr 17 00:27:51: postgres (PID 25906) sent a SIG 16 to PID 25896
2013 Apr 17 00:27:51: postgres (PID 2676) sent a SIG 17 to PID 25906
2013 Apr 17 00:27:51: postgres (PID 2676) sent a SIG 17 to PID 25906
```

Podczas monitorowania przechwycono, jak proces bash wysłał sygnał –9 (SIGKILL) do procesu o identyfikatorze 2638, a także pewne sygnały z procesu postgres (baza danych PostgreSQL). Uwzględnienie znaczników czasu może być pomocne podczas korelacji z innymi operacjami.

Przedstawione jednowierszowe polecenie powoduje zliczanie wywołań systemowych (za pomocą agregacji) dla procesów o nazwie postgres (baza danych PostgreSQL):

```
# dtrace -n 'syscall:::entry /execname == "postgres"/ { @[probefunc] = count(); }'
dtrace: description 'syscall:::entry ' matched 233 probes
^C
    setitimer                4
    semsys                   22
    open64                   35
    kill                     79
    lwp_sigmask              79
    setcontext               79
    write                    126
    fcntl                    252
    pollsys                  2498
    read                     2750
    send                     9542
    recv                     12096
    llseek                   27925
```

W trakcie monitorowania najczęściej — 27 925 razy — było wykonywane wywołanie systemowe `llseek()`.

Kolejne polecenie powoduje zmierzenie czasu trwania (nazywanego również **opóźnieniem**) wywołań systemowych `read()`, wykonywanych przez PostgreSQL:

```
# dtrace -n 'syscall::read:entry /execname == "postgres"/ {
    self->ts = timestamp; } syscall::read:return /self->ts/ { @["ns"] =
    quantize(timestamp - self->ts); self->ts = 0; }'
dtrace: description 'syscall::read:entry ' matched 2 probes
^C
ns
    value |----- Distribution -----| count
    256   |                                | 0
    512   |@@                               | 1124
    1024  |@@@@@@@@                        | 5108
    2048  |@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@ | 15427
    4096  |@@@@@@                          | 4391
    8192  |@                                | 777
    16384 |@                                | 425
```

32768	114
65536	5
131072	4
262144	4
524288	0

Podczas przedstawionej sesji monitorowania większość wywołań systemowych `read()` trwała od 1 μ s do 8 μ s (od 1024 ns do 8191 ns). Wywołanie systemowe `read()` operuje na deskrytorze pliku, który może być obiektem systemu plików lub gniazdem sieciowym. Identyfikacja wywołań zostanie przedstawiona w odpowiednich rozdziałach — odbywa się za pomocą tablicy `fds[]` narzędzia *DTrace*, używanej do mapowania deskrytorów plików na ich typy systemów plików.

W omawianym przykładzie, jeśli wbudowana wartość `timestamp` zostanie zmieniona na `vtimestamp`, to będzie oznaczać, że czas procesora jest mierzony tylko podczas wywołania systemowego. Takie rozwiązanie może być używane do porównania z czasem wykonywania, co pozwoli przekonać się, czy wywołanie systemowe przebywa więcej czasu w kodzie jądra czy zablokowane w oczekiwaniu na operację wejścia-wyjścia.

Istnieje możliwość tworzenia znacznie bardziej skomplikowanych skryptów *DTrace* w celu wyrażania na wiele różnych sposobów czasu dotyczącego wywołania systemowego. Przykłady mogą obejmować między innymi następujące skrypty (pochodzą z zestawu *DTraceToolkit*, patrz odwołanie [3] na końcu rozdziału):

- **dtruss**. Wersja `truss`, taka jak *DTrace*; działa na poziomie systemu.
- **execsnoop**. Monitorowanie wykonywania nowych procesów, odbywa się za pomocą wywołania systemowego `exec()`.
- **opensnoop**. Monitorowanie wywołań systemowych `open()` wraz z różnymi detalami.
- **procsystime**. Podsumowanie na wiele sposobów czasu dotyczącego wywołań systemowych.

Przedstawione rozwiązania pozwalają rozwikłać wiele kwestii związanych z wydajnością. Odbywa się to przez ogólną identyfikację aktywności procesu, którą można dostosować lub zupełnie wyeliminować. Stanowi to pewien rodzaj charakterystyki obciążenia: obciążeniem są wywołania systemowe wykonywane przez aplikację.

Na przykład przedstawione polecenie `execsnoop` wraz z opcją `-v` wyświetla znaczniki czasu w systemie działającym w chmurze:

```
# execsnoop -v
STRTIME          UID    PID    PPID  ARGS
2013 Jan 12 22:10:05    0 15044 14378 /usr/bin/date +%M
2013 Jan 12 22:10:05    0 15039 15038 /opt/mon/bin/rrdtool graph /opt/mo...
2013 Jan 12 22:10:05    0 15037 15036 /opt/mon/bin/rrdtool update /opt/m...
2013 Jan 12 22:10:05    0 15041 15040 /opt/mon/bin/rrdtool graph /opt/mo...
2013 Jan 12 22:10:05    0 15043 15042 /opt/mon/bin/rrdtool graph /opt/mo...
2013 Jan 12 22:10:06    0 15046 15045 /usr/bin/echo
2013 Jan 12 22:10:06    0 15048 15045 /usr/bin/tail -200
2013 Jan 12 22:10:06    0 15049 15048 /usr/bin/cat -sv /var/adm/messages...
```

```
2013 Jan 12 22:10:06    0 15050 15049 /usr/bin/lis -tr1 /var/adm/messages...
2013 Jan 12 22:10:06    0 15045 14377 /usr/bin/sh /usr/bin/dmesg
[...]
```

Znaczniki czasu wskazują, że wszystkie procesy są wykonywane w czasie około 2 s. Wysoka liczba krótkotrwałych procesów może zużywać zasoby procesora i negatywnie wpływać na inne aplikacje, co wynika z konieczności wykonywania wywołań między procesorami (przełączania kontekstu MMU podczas kończenia działania procesu).

5.4.4. Profilowanie operacji wejścia-wyjścia

Profilowanie operacji wejścia-wyjścia pełni podobną rolę jak profilowanie procesora, ale pomaga także w ustaleniu, dlaczego i jak wykonywane są wywołania systemowe związane z operacjami wejścia-wyjścia. Do tego celu używa się narzędzia DTrace i analizuje stopy na poziomie użytkownika dla wywołań systemowych.

Na przykład przedstawione tutaj polecenie powoduje monitorowanie wywołań systemowych `read()` wykonywanych przez PostgreSQL, zebranie informacji dotyczących stosu na poziomie użytkownika oraz agregację zebranych danych:

```
# dtrace -n 'syscall::read:entry /execname == "postgres"/ {
    @[ustack()] = count(); }'
dtrace: description 'syscall::read:entry ' matched 1 probe
^C
[...]
```

```
libc.so.1`__read+0x15
postgres`XLogRead+0xb7
postgres`XLogSend+0x115
postgres`WalSenderMain+0x10c6
postgres`PostgresMain+0x1aa
postgres`ServerLoop+0x6fe
postgres`PostmasterMain+0x7e2
postgres`main+0x412
postgres`_start+0x83
210
libc.so.1`__read+0x15
postgres`WaitLatchOrSocket+0xb1
postgres`PgstatCollectorMain.isra.21+0x2ed
postgres`pgstat_start+0x68
postgres`reaper+0x5bd
libc.so.1`__signdlr+0x15
libc.so.1`call_user_handler+0x292
libc.so.1`sigacthandler+0x77
libc.so.1`syscall+0x13
libc.so.1`thr_sigsetmask+0x1c2
libc.so.1`sigprocmask+0x52
postgres`ServerLoop+0xb7
postgres`PostmasterMain+0x7e2
postgres`main+0x412
postgres`_start+0x83
10723
```

Dane wyjściowe (skrótowe) pokazują stopy na poziomie użytkownika oraz zliczone liczby ich wystąpień. Wspomniane stopy zawierają nazwy wewnętrznych funkcji aplikacji. Prawdopodobnie nie będziesz w stanie zrozumieć tych danych wyjściowych, o ile nie przeprowadzisz analizy kodu źródłowego. Jednak zdołasz zebrać wystarczająco dużo użytecznych informacji na podstawie nazw funkcji. Stos pierwszy zawiera XLogRead;; może być powiązany z rodzajem dziennika zdarzeń w bazie danych. Stos drugi zawiera PgstatCollectorMain.isra; nazwa wskazuje na pewne działania z zakresu monitorowania.

Stopy dostarczają informacji o tym, *dla czego* wykonywane są dane wywołania systemowe. Użyteczne może być przeanalizowanie dodatkowych atrybutów metodologii charakterystyki obciążenia, o czym wspomniano już w rozdziale 2. „Metodologia”:

- **Kto?** Identyfikator procesu, nazwa użytkownika.
- **Co?** Komponent wykonujący dane wywołanie systemowe (na przykład system plików lub gniazdo), wielkość operacji wejścia-wyjścia, wartość IOPS, przepustowość (wyrażona w bajtach na sekundę), inne atrybuty.
- **Jak?** Zmiana wartości IOPS na przestrzeni czasu.

Oprócz zastosowanego obciążenia można przeanalizować jeszcze wydajność wyników — opóźnienie wywołania systemowego — jak wspomniano przy okazji poprzedniej metodologii.

5.4.5. Charakterystyka obciążenia

Aplikacja zleca wykonywanie zadań zasobom systemu — procesorom, pamięci, systemowi plików, dyskom i sieci — przez użycie wywołań systemowych, podobnie jak ma to miejsce w przypadku systemu operacyjnego. Te wszystkie działania można przeanalizować za pomocą metodologii charakterystyki obciążenia, którą przedstawiono w rozdziale 2. „Metodologia” oraz omówiono w kolejnych rozdziałach.

Ponadto przeanalizować można obciążenie aplikacji. Tutaj należy się skoncentrować na operacjach wykonywanych przez aplikację i na ich atrybutach. To może być kluczowa metryka w monitorowaniu wydajności i podczas planowania pojemności.

5.4.6. Metoda USE

Metodę USE wprowadzono w rozdziale 2. „Metodologia” i zastosowano w kolejnych rozdziałach. Pozwala ona na sprawdzenie poziomu wykorzystania, nasycenia i błędów we wszystkich zasobach sprzętowych. Wiele problemów związanych z wydajnością można usunąć dzięki użyciu metody USE, która wskaże zasób będący wąskim gardłem.

Metodę USE można zastosować także względem zasobów w postaci oprogramowania, choć ta możliwość zależy od danej aplikacji. Jeżeli jesteś w stanie zdobyć wykres funkcjonalny pokazujący wewnętrzne komponenty aplikacji, przeanalizuj poziomy wykorzystania, nasycenia i błędów dla każdego zasobu oprogramowania i przekonaj się, co ma sens.

Na przykład aplikacja może używać puli wątków roboczych w celu przetwarzania żądań oraz kolejki przeznaczonej dla żądań oczekujących na swoją kolej. Traktując wspomniane trzy metryki jako zasób, można je zdefiniować następująco:

- **Poziom wykorzystania.** Średnia liczba wątków zajętych przetwarzaniem żądań w pewnym przedziale czasu, podana jako procent wszystkich wątków. Na przykład wartość 50% oznacza, że średnio połowa wątków była zajęta przetwarzaniem żądań.
- **Poziom nasycenia.** Średnia długość kolejki żądań w pewnym przedziale czasu. Ta wartość określa, ile żądań czeka na przetworzenie przez wątek roboczy.
- **Błędy.** Żądania odrzucone lub zakończone niepowodzeniem z jakiegokolwiek powodu.

Twoje zadanie polega na znalezieniu sposobu pomiaru wymienionych metryk. Odpowiednie wartości mogą być dostarczane przez aplikację lub trzeba będzie je dodać bądź zmierzyć za pomocą innych narzędzi, na przykład oferujących możliwość monitorowania dynamicznego.

Systemy kolejkowe, jak wymieniony w przykładzie, można przeanalizować za pomocą teorii kolejek (patrz rozdział 2. „Metodologia”).

Spójrzmy teraz na inny przykład, obejmujący deskryptory plików. System może nakładać pewne ograniczenia, ponieważ ilość zasobów nie jest nieskończona. Trzy wspomniane wcześniej metryki można więc zdefiniować następująco:

- **Poziom wykorzystania.** Liczba używanych deskryptorów plików, podana jako wartość procentowa dozwolonego limitu.
- **Poziom nasycenia.** Zależy od zachowania systemu operacyjnego. Jeżeli podczas oczekiwania na alokację deskryptora pliku wątek pozostaje zablokowany, wówczas to może być liczba zablokowanych wątków oczekujących na dany zasób.
- **Błędy.** Błędy alokacji, na przykład typu EFILE lub „Zbyt wiele otwartych plików”.

Przedstawione ćwiczenie powtórz dla wszystkich komponentów aplikacji i pomiń te metryki, które nie mają sensu.

Taki proces może pomóc w przygotowaniu krótkiej listy rzeczy do sprawdzenia w aplikacji przed przejściem do innych metodologii, takich jak analiza drążąca.

5.4.7. Analiza drążąca

W przypadku aplikacji analiza drążąca może się rozpoczynać od sprawdzenia operacji wykonywanych przez dany program, by następnie przejść w głąb aplikacji i zobaczyć, jak są one przeprowadzane. Dla operacji wejścia-wyjścia tego rodzaju analiza drążąca może obejmować biblioteki systemowe, wywołania systemowe oraz jądro.

To zdecydowanie jest zaawansowane zadanie, które bardzo szybko doprowadzi analityka do wewnętrznych komponentów aplikacji. W idealnej sytuacji powinny być one typu open source, co pozwoli na ich analizę. Narzędzia oferujące funkcję monitorowania dynamicznego (na przykład DTrace, SystemTap lub perf) mają instrumenty

przeznaczone dla wspomnianych komponentów wewnętrznych i mogą prowadzić monitorowanie w pewnych językach łatwiej niż inne narzędzia. Sprawdź, czy używany język oferuje własny zestaw narzędzi przeznaczonych do analizy, których użycie może okazać się lepszym rozwiązaniem.

Istnieją również określone narzędzia przeznaczone do analizy wywołań bibliotek: `ltrace` w systemie Linux i `apptrace` w Solarisie (choć jego użycie skłania do `DTrace`).

5.4.8. Analiza blokad

W aplikacjach wielowątkowych blokady mogą stać się wąskim gardłem, negatywnie wpływającym na współbieżność i skalowalność. Analizę można przeprowadzić pod kątem:

- sprawdzenia, czy występuje zjawisko rywalizacji;
- sprawdzenia, czy blokady są nakładane na długi czas.

Punkt pierwszy pozwala ustalić, czy problem *już* występuje. Długi czas blokady niekoniecznie jest problemem, ale może się nim stać w przyszłości, gdy wzrośnie poziom jednoczesnego obciążenia. W przypadku obu punktów warto ustalić nazwę blokady (o ile istnieje) i ścieżkę kodu prowadzącą do jej nałożenia.

Wprawdzie istnieją specjalne narzędzia przeznaczone do analizy blokad, ale problem można czasami rozwiązać, stosując jedynie profilowanie procesora. W *blokadach wirujących* stan rywalizacji przejawia się w postaci zużycia procesora i można go łatwo wychwycić podczas profilowania procesora. Z kolei w *adaptacyjnych blokadach mutexu* stan rywalizacji często oznacza istnienie pewnych blokad, co również można wychwycić za pomocą profilowania procesora. Warto jednak pamiętać, że profilowanie procesora nie daje pełnego obrazu sytuacji, ponieważ wątki mogą być blokowane i uśpione podczas oczekiwania na zniesienie blokad. Zapoznaj się z punktem 5.4.2, zatytułowanym „Profilowanie procesora”.

Oto przykłady specjalnych narzędzi w systemie Solaris przeznaczonych do analizy blokad:

- **plockstat** — analiza blokad na poziomie użytkownika,
- **lockstat** — analiza blokad na poziomie jądra.

Zachowanie wymienionych poleceń jest podobne. Zostały zaimplementowane za pomocą narzędzia `DTrace`, które można wykorzystać do bezpośredniego przeprowadzenia znacznie dokładniejszej analizy blokad.

To jest przykład użycia polecenia `lockstat`:

```
# lockstat -n 1000000 -C -s5 sleep 5 > lockstat.txt
# more lockstat.txt
Adaptive mutex spin: 134438 events in 5.058 seconds (26577 events/sec)
-----
Count indv cuml rcnt      nsec Lock                      Caller
14144  11%  11%  0.00    1787 0xfffffff0d71404348    zfs_range_unlock+0x2a
      nsec ----- Time Distribution ----- count      Stack
```

256	@	902	zfs_read+0x239
512	@@@@	1948	fop_read+0x8b
1024	@@@@@@	3033	read+0x2a7
2048	@@@@@@@@	4286	read32+0x1e
4096	@@@@@@@	3143	
8192	@	656	
16384		148	
32768		24	
65536		2	
131072		0	
262144		0	
524288		0	
1048576		2	

```
-----
Count indv cuml rcnt      nsec Lock                      Caller
13701  10%  21% 0.00      1769 0xfffff0d71404348      zfs_range_lock+0x86
nsec ----- Time Distribution ----- count      Stack
256   |@                      1119      zfs_read+0x101
512   |@@@@                   1970      fop_read+0x8b
1024  |@@@@@                  1492      read+0x2a7
2048  |@@@@@@@@               4976      read32+0x1e
4096  |@@@@@@@@@             3469
8192  |@                      520
16384 |                        124
32768 |                        24
65536 |                        7
-----
```

[...]

Adaptive mutex block: 399 events in 5.058 seconds (79 events/sec)

```
-----
Count indv cuml rcnt      nsec Lock                      Caller
21     5%   5% 0.00      21053 0xfffff0d71404348      zfs_range_unlock+0x2a
nsec ----- Time Distribution ----- count      Stack
8192  |@@@@                   4         zfs_read+0x239
16384 |@@@@                   3         fop_read+0x8b
32768 |@@@@@@@@@@@@@@@@@@    11        read+0x2a7
65536 |@@@@                   3         read32+0x1e
-----
```

```
-----
Count indv cuml rcnt      nsec Lock                      Caller
20     5%  10% 0.00      15107 0xfffff0d71404348      zfs_range_lock+0x86
nsec ----- Time Distribution ----- count      Stack
8192  |@@@@                   3         zfs_read+0x101
16384 |@@@@@@@@@@@@@@@@@@    8         fop_read+0x8b
32768 |@@@@@@@@@@@@@@@@@@    9         read+0x2a7
                                           read32+0x1e
-----
```

[...]

Spin lock spin: 2174 events in 5.058 seconds (430 events/sec)

```
-----
Count indv cuml rcnt      nsec Lock                      Caller
589   27%  27% 0.00      73972 cp_default              disp_lock_enter+0x26
nsec ----- Time Distribution ----- count      Stack
512   |@@@                    65        disp_getbest+0x28
-----
```

```

1024 |@@@@@@@@@@@@@          239      disp_getwork+0x37
2048 |@                        23      idle+0x55
4096 |                          6      thread_start+0x8
8192 |@                        39
16384 |@                        37
32768 |@@                       53
65536 |@@                       43
131072 |@@                       45
262144 |                          18
524288 |                          3
1048576 |                          7
2097152 |                          4
4194304 |                          7
[...]
```

R/W reader blocked by writer: 1 events in 5.058 seconds (0 events/sec)

```

-----
Count indv cuml rcnt      nsec Lock          Caller
  1 100% 100% 0.00 259688397 0xffffffff0d6f0cf898  as_fault+0x2a9
    nsec ----- Time Distribution ----- count      Stack
268435456 |@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@ 1  pagefault+0x96
                                                trap+0x2c7
                                                cmntrap+0xe6
-----
```

W przedstawionym przykładzie polecenie `lockstat` monitorowało zdarzenia rywalizacji (-C) na pięciu poziomach stosu (-s5) i zostało uruchomione wraz z koprocesem (`sleep(1)`) w celu dostarczenia czasu utraty ważności wynoszącego 5 s. Dane zostały przekierowane do pliku, aby można była łatwiej je przeglądać (to ponad 100 000 wierszy).

Dane wyjściowe zaczynają się od przedstawienia czasu blokad adaptacyjnych i rozkładu punktów pokazujących czas każdego zdarzenia rywalizacji wraz z nazwą blokady i stosem. Najczęściej występowała blokada `zfs_range_unlock`, która miała 14 144 wystąpienia i średni czas trwania wynoszący 1,787 ns. Rozkład pokazuje, że istnieją dwa wystąpienia o czasie trwania przekraczającym 1 048 576 ns (w przedziale od 1 ms do 2 ms). Liczbę tych blokad można sprawdzić w danych wyjściowych dotyczących adaptacyjnych blokad muteksu.

Monitorowanie blokad na poziomie jądra lub użytkownika wiąże się z pewnym obciążeniem. Wymienione tutaj narzędzia są oparte na DTrace, co w maksymalnym stopniu ogranicza wspomniane obciążenie. Jak wcześniej wspomniano, alternatywne rozwiązanie polega na profilowaniu procesora na stałej częstotliwości (na przykład 97 Hz) — pozwoli to wykryć wiele problemów związanych z blokadami (choć nie wszystkie) i nie spowoduje przy tym obciążenia nieodłącznie towarzyszącego monitorowaniu.

5.4.9. Statyczne dostosowanie wydajności

Statyczne dostosowanie wydajności koncentruje się na problemach występujących w skonfigurowanym środowisku. W przypadku wydajności aplikacji należy przeanalizować wymienione aspekty konfiguracji statycznej:

- Jaka jest wersja uruchomionej aplikacji? Czy są dostępne jej nowsze wersje? Czy w informacjach dotyczących nowych wydań pojawiają się jakiegokolwiek wzmianki o poprawie wydajności?
- Jakie są znane problemy z wydajnością w danej aplikacji? Czy dla aplikacji istnieje baza danych pozwalająca na przeglądanie zgłoszonych błędów?
- W jaki sposób aplikacja została skonfigurowana?
- Jeżeli została skonfigurowana lub dostrojona odmiennie od jej ustawień domyślnych, to jaki był powód zastosowania takiej konfiguracji? Czy konfigurację przygotowano na podstawie pomiarów i analizy, czy po prostu losowo dobierając wartości?
- Czy aplikacja wykorzystuje buforowanie obiektów? Jaka jest wielkość bufora?
- Czy aplikacja pozwala na współbieżność? Jak to zostało skonfigurowane (na przykład czy zastosowano pulę wątków)?
- Czy aplikacja działa w trybie specjalnym? (Na przykład mógł zostać włączony tryb debugowania, który powoduje spadek wydajności działania aplikacji).
- Z jakich bibliotek systemowych korzysta aplikacja? W jakich są one wersjach?
- Jaki rodzaj alokacji pamięci jest stosowany w aplikacji?
- Czy aplikacja została skonfigurowana do użycia ogromnych stron dla sterty?
- Czy aplikacja została skompilowana? Jakiej wersji kompilatora użyto? Jakie zastosowano opcje i optymalizacje kompilatora? Czy aplikacja jest w wersji 64-bitowej?
- Czy w aplikacji wystąpił jakikolwiek błąd i teraz działa ona w trybie zdegradowanym?
- Czy w systemie zastosowano jakiegokolwiek mechanizmy kontroli zasobów dla procesora, pamięci, systemu plików, dysku lub sieci? (Taka sytuacja najczęściej występuje w przetwarzaniu w chmurze).

Udzielenie odpowiedzi na wymienione pytania może wskazać różne opcje konfiguracyjne, które wcześniej zostały przeoczone.

5.5. Ćwiczenia

1. Odpowiedz na następujące pytania związane z terminologią:
 - Co to jest bufor?
 - Co to jest bufor cykliczny?
 - Co to jest bufor wirujący?
 - Co to jest adaptacyjna blokada muteksu?
 - Jaka jest różnica między współbieżnością i równoległością?
 - Co oznacza powiązanie z procesorem?

2. Odpowiedz na pytania i wykonaj polecenia dotyczące koncepcji:
 - Jakie są ogólne wady i zalety użycia ogromnych operacji wejścia-wyjścia?
 - Do czego jest używana tabela hash blokad?
 - Przedstaw ogólną charakterystykę wydajności środowiska języków kompilowanych, języków interpretowanych i tych, które używają maszyn wirtualnych.
 - Wyjaśnij rolę mechanizmu usuwania nieużytków i jego wpływ na wydajność.
3. Wybierz aplikację i odpowiedz na podstawowe pytania na jej temat:
 - Jaka jest rola tej aplikacji?
 - Jakie odmienne operacje są przez nią wykonywane?
 - W jakim trybie działa: użytkownika czy jądra?
 - W jaki sposób została skonfigurowana? Jakie są kluczowe opcje związane z jej wydajnością?
 - Jakie metryki wydajności są przez nią dostarczane?
 - Jakie dzienniki zdarzeń są tworzone przez aplikację? Czy znajdują się w nich jakiegokolwiek informacje dotyczące wydajności?
 - Czy w najnowszych jej wersjach zostały usunięte problemy związane z wydajnością?
 - Czy w aplikacji istnieją znane błędy wpływające na jej wydajność?
 - Czy aplikacja ma swoją społeczność (na przykład poświęcony jej kanał IRC, spotkania użytkowników)? Czy to jest społeczność koncentrująca się na wydajności aplikacji?
 - Czy aplikacji poświęcono jakiegokolwiek książki? Czy to są książki dotyczące wydajności?
 - Czy istnieją jacyś uznani eksperci w zakresie danej aplikacji? Kim oni są?
4. Wybierz aplikację znajdującą się pod obciążeniem, a następnie wykonaj następujące zadania (wiele z nich będzie wymagało zastosowania monitorowania dynamicznego):
 - Przed wykonaniem jakichkolwiek pomiarów odpowiedz na pytanie: Jakiego rodzaju ograniczeń oczekujesz — związanych z procesorem czy operacjami wejścia-wyjścia? Wyjaśnij powody.
 - Za pomocą narzędzi monitorowania ustal, co jest czynnikiem ograniczającym wydajność działania aplikacji: procesor czy operacje wejścia-wyjścia.
 - Scharakteryzuj wielkość przeprowadzanych operacji wejścia-wyjścia, na przykład odczyt i zapis systemu plików, otrzymywanie i wysyłanie danych przez sieć itd.
 - Czy aplikacja korzysta z bufora? Ustal jego wielkość i współczynnik trafności.
 - Dokonaj pomiaru opóźnienia (czasu udzielania odpowiedzi) dla operacji wykonywanych przez aplikację. Określ wartość średnią, minimalną, maksymalną oraz pełny rozkład.

- Przeprowadź analizę drażącą operacji, sprawdź źródło większości opóźnień.
 - Scharakteryzuj obciążenie stosowane w aplikacji, w szczególności odpowiedz na pytania: kto i dlaczego.
 - Przygotuj listę statycznego dostrojenia wydajności aplikacji.
 - Czy aplikacja pozwala na współbieżność? Sprawdź jej możliwości w zakresie stosowania synchronizacji podstawowej.
5. (Opcjonalne, zaawansowane) Opracuj dla systemu Linux narzędzie o nazwie `tsastat`, którego zadaniem jest wyświetlenie kolumn dla wszystkich sześciu stanów stosowanych podczas analizy wątku oraz czasu spędzonego w poszczególnych stanach. Działanie narzędzia będzie zbliżone do `pidstat`, podobnie jak generowane dane wyjściowe.

5.6. Odwołania

[Knuth 76] D. Knuth, *Big Omicron and Big Omega and Big Theta*, „ACM SIGACT News”, 1976.

[Knuth 97] D. Knuth, *The Art of Computer Programming, Volume 1: Fundamental Algorithms*, wyd. 3, Addison-Wesley, 1997.

[1] <http://lwn.net/Articles/314512/>

[2] <http://nodejs.org/>

[3] <http://www.brendangregg.com/dtrace.html#DTraceToolkit>

Skorowidz

A

- ACK, 540–542
- adaptacyjne blokady muteksu, 197
- agent, 110
- agregacja łącza, 601
- akcje, 174, 182
- akcje agregujące, 175
- aktywność monitorowa, 109
- algorytm
 - M:N szeregowania wątków, 141
 - Nagle, 542
 - szeregowania, 130, 145, 228, 250, 636
 - zegara dwuwskazówkowego, 326
- algorytmy kontroli przeciążenia, 541
- alokacja
 - pamięci, 145
 - zasobów sieciowych, 558
- alokator, 315, 329, 364
 - glibc, 332
 - libc, 331
 - libmtdmalloc, 332
 - libumem, 332
 - pamięci, 323
 - slab, 330
 - SLUB, 331
- analiza, 84
 - awarii, 141
 - blokad, 221
 - cykli, 259, 337
 - drążąca, 84, 220, 557
 - dysku, 401
 - hipernadzorczy, 641
 - obciążenia, 36, 66, 67
 - opóźnienia, 85, 402, 553
 - opóźnienia stosu, 479
 - skalowalności, 91
 - stanu wątku, 205, 210
 - statystyczna, 674
 - TCP, 556
 - testu wydajności, 652, 666
 - współczynnika, 102
 - wywołań systemowych, 210
 - zasobów, 36, 66
- analiza wydajności *Patrz także* wydajność
- chmury, 613
- dysków, 484–520
 - blktrace, 512
 - DTrace, 495
 - iosnoop, 509
 - iostat, 484
 - iotop, 506
 - MegaCli, 514
 - perf, 505
 - pidstat, 495
 - sar, 493
 - smartctl, 515
 - SystemTap, 505
 - wizualizacje, 516
- pamięci, 339–360
 - narzędzia, 339–360
- procesora, 264–297
- sieci, 560
 - dladm, 570
 - Dtrace, 578
 - ifconfig, 568
 - iftop, 593
 - ip, 569

analiza wydajności
 sieci
 kstat, 593
 lsof, 593
 netstat, 560
 nfsstat, 593
 nicstat, 569
 pathchar, 573
 perf, 592
 pfiles, 593
 ping, 571
 routeadm, 593
 sar, 566
 snoop, 575
 ss, 593
 strace, 593
 SystemTap, 592
 tcpdump, 573
 traceroute, 572
 truss, 593
 Wireshark, 578
 systemów, 49
 systemu plików, 411, 432
 antymetoda, 68
 losowej zmiany, 70
 obwiniania kogoś innego, 71
 API chmury, 606
 aplikacje, 189
 analiza wydajności, 204
 charakterystyka obciążenia, 219
 odpytywanie, 196
 operacje wejścia-wyjścia, 194, 199
 optymalizacja, 192
 powiązanie z procesorem, 200
 profilowanie operacji wejścia-wyjścia, 218
 profilowanie procesora, 208
 sprawdzanie wydajności, 194
 stany wątku, 205
 architektura, 56
 chmury, 607
 Crossbow, 142
 dysku, 458
 NUMA, 253
 pamięci, 315
 pamięci operacyjnej, 316
 procesora, 229, 238
 QPI, 244, 245
 RAID, 466
 sieci, 539
 oprogramowanie, 545
 protokoły, 539
 sprzęt, 543
 skalowalna, 607
 SPARC, 328
 sprzętowa, 315
 systemu plików, 384
 x86, 328

asocjacyjność, 242
 audyt Solarisa, 168
 awaria
 kaskadowa, 37
 strony, 308, 311

B

Backlog urządzenia, 597
 balloon driver, 636
 banki pamięci, 317, 324
 biblioteka libkstat, 163
 bity ToS, 558
 blok
 danych, 242
 funkcjonalny, 79
 blokady
 adaptacyjne muteksu, 197
 muteksu, 81, 197
 odczytu i zapisu, 197
 wirujące, 197
 blokowe operacje wejścia-wyjścia, 165
 błędne współdzielenie, 199
 błędy, 76, 82, 551
 błędy fizyczne, 688
 BSD, 143
 btrfs, 398
 bufor, 49
 cykliczny, 195
 Dcache, 389
 DNLC, 388
 gorący, 65
 i-węzłów, 390
 operacji dyskowych, 452
 poziomu drugiego, 372
 rozgrzany, 65
 stron, 387, 389
 strony, 140, 321
 systemu plików, 314, 370, 386, 437
 TCP, 596
 TLB, 320
 zimny, 65
 buforowanie, 63, 134, 373, 537
 buforowanie operacji zapisu, 376

C

CAS, Column Address Strobe, 316
 cele wydajności, 191
 CFS, 145
 charakterystyka
 obciążenia, 83, 219, 256, 404, 552, 671
 obciążenia dysku, 476
 pamięci podręcznej, 242
 użycia pamięci, 335
 charakteryzacja obciążenia, 68
 chmura, 41, 92, 605

ciepło, 65
CMP, Chip-Level Multiprocessing, 228
CPI, Cycles Per Instruction, 233
cykl
 diagnostyczny, 74
 procesora, 231
 życia połączenia, 537
 życiowy procesu, 126
cykliczny bufor stron, 322
czas
 działania aplikacji, 238
 jądra, 234
 niebezpieczności, 62
 obsługi, 449
 oczekiwania, 449
 oczekiwania na obrót, 459
 podróży pakietu, 537
 udzielenia odpowiedzi, 48
 usługi, 97
 użytkownika, 234
 wyszukiwania, 459, 499
 wywołań systemowych, 91
czerwony wieloryb, 681–699
częstotliwość taktowania zegara, 231

D

dane statystyczne, 89, 155, 163, 164
 alokatora bliźniaków, 358
 blokad, 141
 polecenia kstat, 431
 polecenia sar, 344, 346, 567
 stref pamięci, 358
definiowanie celów, 191
degradacja wydajności, 58
demon
 kswapd, 325
 operacji page-out, 357
długość słowa, 237, 315
DNLC, Directory Name Lookup Cache, 388
dokument
 RFC 1122, 600
 RFC 1761, 575
 RFC 2474, 558
 RFC 768, 542
 RFC 793, 539
 RFC 896, 542
dokumentacja serwera, 692
dołączanie procesu, 302
DoS, Denial of Service, 548
dostawca
 fbt, 720
 io, 496, 722
 ip, 723
 pid, 721
 profile, 718

 publicznej chmury, 606
 sched, 720
 syscall, 715
 sysinfo, 722
 tcp, 723
 UDP, 724
 vminfo, 723
dostawcy
 DTrace, 172, 496
 sond TCP, 584
dostrajanie, 650
 BIOS-u, 303
 bufora, 90, 408
 klasy szeregowania, 301
 parametrów pamięci, 361, 362
 priorytetu, 261
 procesora, 298
 systemu plików, 438
 wydajności, 54, 223, 338, 408
 wydajności dysku, 522
 wydajności sieci, 557, 595, 601
DRAM, 316
duplikaty ACK, 541
dynamiczna zmiana wielkości, 609
dynamiczne
 monitorowanie, 145
 tyknięcia, 121, 145
dysk, 42, 445
 architektura, 458
 kontroler, 448
 lokalny, 610
 operacje wejścia-wyjścia, 510, 619
 pamięć podręczna, 447
 strefowanie sektorów, 460
 szeregowanie operacji, 471
 wirtualny, 445
 z kolejką, 447
działanie
 jądra, 120
 metody USE, 77
dziedziczenie priorytetu, 235
dziennik połączeń, 537

E

ECC, 461
efekt
 latarni ulicznej, 70
 obserwatora, 60
eksperyment, 104
elementy odstające, 108
elementy odstające opóźnienia, 446
eliminacja niepotrzebnej pracy, 193
ext3, 395, 439
ext4, 395

F

FACK, 542
 FFS, Fast File System, 143, 392
 filtrowanie akcji, 514
 FLOPS, 664
 fragmentacja, 375
 framework

- blktrace, 144
- DTrace, *Patrz* narzędzie DTrace
- inotify, 144
- kstat, 162
- przezroczyste strony, 145

 FSB, Front-Side Bus, 243
 FTL, Flash Translation Layer, 463
 funkcje

- jądra systemu Linux, 143
- systemu plików, 390

G

generator obciążenia, 91, 520
 gniazda, sockets, 134, 596
 gospodarz, 620
 gość, 606, 622
 grupa

- kontrolna, 145
- procesorów na wyłączność, 302

 grupowanie

- NUMA, 253
- procesów, 144

H

HBA, Host Bus Adapter, 448
 HDD, Hard Disk Drive, 458
 hierarchia plików, 132
 hipernadzorca, 626, 634

- KVM, 638
- rodzimy, 626
- Xen, 640

 HPC, High Performance Computing, 607
 HT, HyperTransport, 244

I

IaaS, Infrastructure as a Service, 606
 identyfikacja, 84
 identyfikacja wizualna, 92
 identyfikator

- akcji, 513
- procesu, 125
- UUID, 621

 ignorowanie

- błędów, 655
- odchyień, 656
- perturbacji, 656

implementacje wirtualizacji sprzętowej, 626
 indeks węzła, 370
 informacje o sieci, 593
 infrastruktura jako usługa, 606
 instrukcje procesora, 228, 232
 intensywne wymiana, 322
 interfejs

- /proc, 156–161
- /sys, 161
- blokowy, 135
- DebugFS, 144
- niestabilny, 164
- PAPI, 246
- SAS, 465
- SCSI, 465
- Serial ATA, 466
- urządzenia blokowego, 470
- znakowy, 135

 interfejsy

- sieciowe, 531, 543, 598
- systemów plików, 371

 inżynier wydajności, 35
 IOPS, 39, 48, 60, 453
 IP QoS, 558
 IPC, Inter-Process Communication, 197
 izolacja wydajności, 611

J

jawna antymetoda, 70
 jądra systemów, 118, 119

- Linux, 138
- Solaris, 138

 jednostka

- czasu, 52
- funkcjonalna, 232
- MMU, 243
- sterująca, 238
- zarządzania pamięcią, 243

 jednowierszowe wywołania DTrace, 279, 280, 356
 język D, 173
 języki

- interpretowane, 202
- kompilowane, 201
- programowania, 200

 JIT, Just-In-Time, 200

K

kanał urządzenia, 633
 karta sieciowa, 531
 klasy szeregowania, 140, 249, 299

- CFS, 250
- FSS, 252
- FX, 252
- IA, 252
- O(1), 250

- przerwania, 252
- RT, 250, 251
- SYS, 251
- SYSDC, 252
- TS, 252
- kod ECC, 461
- koherencja, 93
- koherencja pamięci podręcznej, 195, 242
- kolejka backlog, 588
- kolejki działania, 229, 230
- kolizje hash, 199
- kolorowanie strony, 324
- kompilator JIT, 200
- komponenty
 - czasu synchronizacji, 691
 - gniazda, 583
 - procesora dwurdzeniowego, 239
- komunikacja międzyprocesowa, 197
- konceptje, 50
- konfiguracja systemu gościa, 634
- kontekst jądra, 127
- kontrola
 - przeciążenia w TCP, 597
 - zasobów, 142, 262, 303, 339, 523, 558
 - zasobów sieci, 598, 601
- kontroler
 - dysku, 448, 462, 474, 483, 514
 - w napędzie SSD, 463
- kopiowanie przy zapisie, 126, 391
- koszt transakcji, 403
- księgowanie, 391
- KVM, Kernel-based Virtual Machine, 145, 638

L

- LFU, Least Frequently Used, 65
- liczba
 - centrów danych, 97
 - operacji w ciągu sekundy, 60
 - operacji wejścia-wyjścia, 60
- licznik, 150
 - operacji, 414
 - wydajności, 247
- wydajności procesora, 166, 245
- limity zasobów procesora, 616
- Linux, 138
- lista
 - wolnych stron pamięci, 323
 - zasobów, 78
- listy demona kswapd, 326
- losowe operacje odczytu, 521
- LPE, Linux Performance Events, 185
- LRU, Least Recently Used, 65
- LVM, Logical Volume Manager, 399

M

- macierze RAID, 467, 469
- magistrala, 243
- magistrala QPI, 318
- mapowanie
 - pamięci, 631
 - plików, 379
 - procesów QEMU, 638
- mapy cieplne, 113, 295, 434, 518
- opóźnienia, 518
 - wartości przesunięcia, 517
- marketing, 650
- maszyny wirtualne, 203
- mechanizm
 - Cpusets, 144
 - Futex, 144
 - prefetch, 375
 - slab allocation, 141
 - usuwania nieużytków, 203
- mediana, 106
- menedżer woluminów, 370
- metadane
 - fizyczne, 380
 - logiczne, 380
- metoda
 - listy rzeczy do sprawdzenia, 71
 - narzędzi, 75, 254, 333, 473, 550
 - naukowa, 73
 - USE, 76, 219, 255, 334, 474, 551, 671, 688
 - dla systemu Linux, 701
 - dla systemu Solaris, 707
- metodologia, 47
- metryki
 - USE, 78, 80
 - wydajności, 59
- mikrotesty wydajności, 91, 262, 409, 660
 - dysków, 481, 521
 - pamięci, 339
 - sieci, 559
 - systemu plików, 661
- MIPS, 664
- MLC, Multi Level Cell, 463
- MMU, Memory Management Unit, 144, 243, 319
- model
 - M/D/1, 98
 - systemu kolejkowego, 97
- modele skalowalności, 96
- modelowanie, 91
- modyfikowalne parametry
 - kontrolera dysku, 525
 - sieci, 595
 - systemu operacyjnego, 523
 - urządzenia dyskowego, 525
- monitorowanie, 84, 108, 137, 149, 154
 - alokacji, 353
 - awarii stron, 356
 - buforowane, 215

- monitorowanie
 - dynamiczne, 40, 170, 504
 - funkcji, 281
 - jądra, 167
 - na poziomie procesu, 153
 - na poziomie systemu, 152
 - nowych procesów, 733
 - operacji dyskowych, 510
 - oprogramowania, 289
 - poszczególnych procesów, 167
 - punktu kontrolnego, 211
 - retransmisji, 586
 - statyczne, 170
 - stosów jądra, 733
 - systemu, 42
 - systemu plików, 423
 - szeregowania, 283
 - wolnego zdarzenia, 422
 - wydajności, 185, 260, 406
 - wydajności dysku, 475
 - wydajności sieci, 554
 - wywołania, 732
 - zdarzeń, 87, 407, 479, 497
 - czas, 88
 - dane wejściowe, 88
 - wynik, 88
 - montowanie, 132
 - MPO, 141
 - MPSS, 141
 - MRU, Most Recently Used, 65
 - multitenancy, 606, 610
 - muteks, 198
 - mysqld, 279
- N**
- nadmierne zużycie pamięci, 338
 - nagłówki IP, 558
 - napęd
 - HDD, 458
 - SSD, 459, 462
 - narzędzia
 - analizy wydajności dyskowych, 484–520
 - mikrotestów wydajności, 435
 - monitorowania, 149, 166
 - profilowania, 153
 - wizualizacji, 115
 - narzędzie, *Patrz także* polecenie
 - AcmeMon, 43
 - atop, 293
 - blktrace, 152
 - Bonnie, 435
 - cachegrind, 154
 - cpustat, 359
 - dmesg, 358
 - dtrace, 152
 - DTrace, 40, 142, 168, 277, 578, 715–724
 - akcje, 173
 - analiza sieci, 578
 - analiza systemu plików, 414
 - argumenty, 172
 - dokumentacja, 179
 - dostawcy, 172, 496
 - dostawcy sond TCP, 584
 - funkcje, 727
 - funkcjonalność, 725
 - jednowierszowe wywołania, 177
 - monitorowanie alokacji, 353
 - monitorowanie awarii stron, 356
 - monitorowanie dynamiczne, 170
 - monitorowanie statyczne, 170
 - monitorowanie zdarzeń, 497
 - obciążenie, 178
 - połączenia gniazd, 579
 - skrypty, 177
 - sondy, 171, 726
 - typy zmiennych, 173, 175
 - wbudowane zmienne, 173, 727
 - zasoby, 179
 - dtruss, 152
 - execsnoop, 152
 - fcachestat, 430
 - FileBench, 437
 - fiio, 436
 - fmadm faulty, 293
 - free, 358
 - gdb, 153
 - getdelays.c, 293
 - htop, 293
 - ifconfig, 551
 - iftop, 593
 - Intel VTune Amplifier XE, 154
 - iosnoop, 152
 - iostat, 151, 358
 - kstat, 164, 359, 593
 - latencytop, 145
 - LatencyTOP, 425
 - lgrpinfo, 294
 - lockstat, 293
 - lsuf, 593
 - mdb, 153
 - MegaCli, 514
 - mpstat, 151
 - netstat, 151, 550
 - nfsstat, 593
 - oprofile, 144, 154, 293
 - Oracle Solaris Studio, 154
 - perf, 145, 152, 358, 505
 - pfiles, 593
 - pgstat, 293
 - pmap, 152
 - prtconf, 358
 - prtdiag, 358
 - ps, 151
 - psrinfo, 293

- routeadm, 593
- sar, 151
- smartctl, 515
- snoop, 152
- ss, 593
- strace, 153, 593
- swap, 358
- swapon, 358
- sysbench, 298
- systemtap, 152
- SystemTap, 154, 180, 725
- tcpdump, 152
- top, 152
- trapstat, 359
- truss, 153, 593
- valgrind, 293, 358
- vmstat, 151
- Wireshark, 578
- SystemTap, 284, 357
 - akcje, 182
 - dokumentacja, 185
 - funkcje, 727
 - funkcjonalność, 725
 - obciążenie, 184
 - sondy, 181, 726
 - wbudowane zmienne, 182, 727
 - zasoby, 185
 - zestawy tapset, 181
- NAS, Network-Attached Storage, 469
- nasylenie, 49, 62, 76, 82, 314, 551
- negocjacja, 540
- negocjacja interfejsu, 538
- NFU, Not Frequently Used, 65
- NIC, Network Interface Card, 531
- nietrafienie bufora, 372, 421
- nieznane niewiadome, 59
- NIS, 140
- notacja
 - duże O, 193
 - Kendalla, 98
- NUMA, 200, 243, 253

O

- obciążenie, 56–60, 121, 178, 184, 613
 - robocze, 49
 - systemu plików, 433
- obliczanie
 - czasu, 450
 - wejścia-wyjścia, 145
 - z opóźnieniem, 145
- obserwacja, 104
- obsługa
 - 64 bitów, 141
 - liczników, 121
 - żądania, 124
- ocena wydajności, 104
- ochotnicze wywłaszczenie jądra, 144
- odchylenie standardowe, 106
- odczyt
 - systemu plików, 91
 - z wyprzedzeniem, 376
- odrzućcenia pakietów, 588
- odwrócenie priorytetów, 235
- odzyskanie pamięci, 165
- ograniczenia
 - chmury, 623
 - przepustowości sieciowej, 558
 - zasobu, 100
- ogromne strony, 144
- OOM, Out Of Memory, 308
- opcje
 - iotop, 507–509
 - netstat, 560–566
 - sar, 494
 - algorytmu szeregowania, 300
 - gniazda, 601
 - iostat, 485–493
 - kompilatora, 299
 - procesora, 303
 - TCP, 597, 600
- operacje
 - asynchroniczne, 457
 - nieblokujące wejścia-wyjścia, 199
 - synchroniczne, 457
 - systemu plików, 370
 - wejścia-wyjścia, 194, 218, 370, 446
 - aplikacji, 458
 - bezpośrednie, 378
 - czas wyszukiwania, 499
 - dyskowe, 458
 - fizyczne, 370, 380
 - gniazda, 582
 - logiczne, 370, 380
 - losowe, 374, 452
 - nieblokujące, 378
 - niezmodyfikowane, 378
 - niezwiązane, 380
 - opóźnienia, 500
 - pośrednie, 381
 - sekwencyjne, 374, 452
 - systemu plików, 618
 - zmniejszone, 381
 - zwiększone, 382
- opis problemu, 72
- opóźnienie, 39, 48, 60, 191, 240, 316, 530
 - algorytmu szeregowania, 234, 287
 - CAS, 316
 - DNS, 51
 - dyskowe, 449
 - gniazda, 583
 - odczytu, 691
 - pamięci podręcznej, 240
 - pierwszego bajta, 536
 - ping, 535

opóźnienie
 połączenia, 536
 połączenia TCP, 51
 przerwania, 124
 sieci, 553
 systemu plików, 373, 434
 szeregowania, 165
 VFS, 417
 wejścia-wyjścia, 446, 500
 wywołania systemowego, 416
 związane z tyknięciem, 120
 opóźnione ACK, 542
 oprogramowanie, 101
 optymalizacja kodu wynikowego, 201, 238
 organizacja SPEC, 665
 otwarcie pliku, 415

P

pakiet, 530, 533, 534
 ACK, 540
 FACK, 542
 SACK, 542
 SYN, 536
 pakiety sieciowe, 573
 pamięć
 anonimowa, 308
 flash, 463
 masowa, 610
 operacyjna, 308, 316, 617
 architektura, 316
 nasycenie, 314
 poziom wykorzystania, 314
 przepelnienie, 313
 podręczna, 195, 230
 buforowa, 136, 389
 dysku, 447, 461
 procesora, 239, 243, 319
 rezydentna, 308
 wirtualna, 129, 308, 618
 parametry modyfikowalne systemu, 523
 parawirtualizacja, 625, 628
 partycjonowanie, 103
 PCI pass-through, 632
 PCL, Performance Counters for Linux, 284
 pełna wirtualizacja, 625
 percentyl, 106
 perf, 185
 perspektywy, 36
 PIC, Performance Instrumentation Counters,
 245, 292
 ping, 535
 plan 9, 143
 planowanie pojemności, 36, 67, 100, 608, 650
 plik
 debuginfo, 286
 meminfo, 430
 wymiany, 313

pliki
 binarne, 160
 mapowane w pamięci, 140
 PMU, Performance Monitoring Unit, 245
 podsłuchiwanie pakietów, 167, 555
 podsumowanie, 110
 podsumowanie opóźnienia, 732
 pojemność
 deskryptorów plików, 81
 pamięci, 617, 636
 proces/wątek, 81
 systemu plików, 618, 636
 polecenia dyskowe, 446
 polecenie, *Patrz także* narzędzie
 ::kmostat, 347, 429
 blktrace, 512
 cpustat, 292
 dd, 520
 dladm, 570
 dmsg, 334
 DTrace, *Patrz* narzędzie DTrace
 dyskowe, 454
 e2fsck, 440
 fcachestat, 429
 fmdump, 688
 free, 426
 fsstat, 413
 ifconfig, 568
 ionice, 523
 iosnoop, 509
 iostat, 484, 690
 iotop, 506, 508
 ip, 569
 ipadm, 598
 iperf, 594
 kstat, 431
 kvmstat, 639
 mpstat, 268, 623
 ndd, 598
 netstat, 560, 685
 nicstat, 569
 pagesize, 362
 pathchar, 573
 perf, 284, 505, 592
 pidstat, 275, 495
 ping, 536, 571
 pmap, 351
 prstat, 273, 350, 620
 ps, 271, 348
 ptime, 276
 sar, 270, 343, 427, 566, 713
 slabtop, 345, 428
 snoop, 575
 stat, 288
 strace, 211, 413
 tcpdump, 573
 time, 276
 top, 272, 350, 426

- traceroute, 572, 682
- truss, 213, 413
- uptime, 265
- vfsstat, 412, 668
- vmstat, 267, 333, 340, 426, 688
- xentop, 640
- polityka
 - Anticipatory, 472
 - CFQ, 472
 - Deadline, 471
 - Noop, 471
- polityki algorytmu szeregowania
 - BATCH, 251
 - FIFO, 251
 - NORMAL, 251
 - RR, 251
- połączenia
 - gniazd, 579
 - lokalne, 539
- pomoc techniczna, 683
- porównanie technologii wirtualizacji, 644
- port interfejsu, 530
- POSIX, 132
- potok instrukcji, 232
- powiązanie z procesorem, 262
- poziom
 - priorytetu przerwania, 124
 - użycia dysku wirtualnego, 455
 - wykorzystania, 48, 60, 76, 82, 551
 - interfejsu sieciowego, 538
 - na podstawie czasu, 61
 - na podstawie pojemności, 61
 - procesora, 233
- poziomy trafności, 55
- prawo skalowalności
 - Amdahla, 94
 - uniwersalnej, 95
- priorytet
 - procesu, 131
 - przerwania, 124
 - szeregowania, 299
 - wątku, 250
- problem obciążenia bufora, 537
- procedura obsługi żądania, 124
- proces, 118, 125
 - mysqld, 279
 - nadchodzący, 97
- procesor, 118, 227, 628
 - algorytm szeregowania, 246, 250
 - analiza wydajności, 264–297
 - architektura, 238
 - architektura superskalarna, 232
 - asocjacyjność, 242
 - dostrajanie, 298
 - instrukcje, 232
 - kolejki działania, 230
 - liczniki wydajności, 245
 - metodologie wydajności, 254–264
 - pamięci podręczne, 230, 239, 243
 - potok instrukcji, 232
 - poziom nasycenia, 234
 - poziom wykorzystania, 233
 - sprzęt, 238
 - taktowanie zegara, 231
 - wartość CPI, 233
 - Wartość CPI, 233
 - wielkość instrukcji, 233
 - zasoby, 253
- procesory
 - Intel, 241
 - logiczne, 228, 229
 - wirtualne, 228, 634
- profiler systemowy, 144
- profilowanie, 63, 153, 257
 - CR3, 642
 - jądra, 278
 - operacji wejścia-wyjścia, 218
 - procesora, 208, 669
 - procesu, 286
 - systemu, 285
 - użytkownika, 279
- program AcmeMon, 42
- programowanie, 650
- projekt systemu, 650
- protokoły sieciowe, 533
- protokół
 - NIS, 140
 - NFS, 140
 - TCP, 539, 548
 - UDP, 542
- przechwytywanie pakietów, 167, 555
- przełączanie kontekstu, 118
- przełącznik, 544
- zapełnienie, 313
- przepustowość, 48, 58, 191, 370, 446, 530
 - architektury procesora, 245
 - interfejsu sieciowego, 91, 552
- przerwania, 118, 123, 283
- przeźrzenie
 - adresowa, 308
 - adresowa proces, 328
 - jądra, 118
 - użytkownika, 118
 - wymiany, 308, 313
- przetwarzanie w chmurze, 41, 82, 605
 - multitenancy, 610
 - pamięć masowa, 610
 - planowanie pojemności, 608
 - skalowalna architektura, 607
 - skalowalność pozioma, 607
 - wirtualizacja systemu operacyjnego, 611
 - współczynnik cena/wydajność, 606
- przyspieszenie, 39
- pula pamięci masowej, 400
- pule wątków, 81
- pułap skalowalności, 94

pułapka, 118
punkt
 montowania, 132
 nasyceń, 57
 załamania, 92, 94
punkty instrumentacji, 145

Q

QPI, Quick Path Interconnect, 244

R

RAID, 466
ramka, 530, 543
ramka jumbo, 534, 601
RCU, 144
rdzeń, 228
rejestr MSR, 246
rejestrwanie, 152
rekomendacje, 56
RFS, Receive Flow Steering, 546
rodzaje
 dysków, 458
 łączeń operacji wejścia-wyjścia, 471
 macierzy RAID, 467
 narzędzi, 150
 opóźnień sieciowych, 554
 pamięci masowej, 466
 systemów plików, 392
 testów wydajności, 660
 wirtualizacji sprzętowej, 625, 628
ROI, Return on Investment, 55
role, 34
rotacja, 459
router, 544
routing, 532
rozkład
 normalny, 106
 opóźnienia, 107
 wielomodalny, 107
rozwiązywanie problemów, 650
równoległość, 196
równoważenie obciążenia, 248
RPC, 140
RPS, Receive Packet Steering, 546
RSS, Receive Side Scaling, 546
RSS, Resident Set Size, 313
RX, 551
rywalizacja, 93

S

SACK, 540, 542
SAR, System Activity Reporter, 154
SAS, Serial Attached SCSI, 465
SATA, 466

scrubbing, 392
SCSI, 465
segment, 308
sektor, 446
selektywne potwierdzenie, 540
separacja obciążenia, 409
serwer Redis, 692
sieci kolejkowe, 96
sieciowe operacje wejścia-wyjścia, 619
sieć, 134, 529
skala czasu, 52, 451
skalowanie, 57, 236, 263
 liniowe, 93
 oprogramowania, 236
 pionowe, 103, 607
 poziome, 103, 607
 rozwiązań, 103
skanowanie, 326
 pamięci, 333
 stron, 325, 327
skrypty
 do monitorowania, 504
 sieci, 590
 systemu plików, 423
 powłoki, 202
sloth disks, 462
Solaris, 138
sonda, 169, 181, 283
 dynamiczna, 170
 statyczna, 40, 145, 170
sondy DTrace, 171
SONET, 538
SPARC, 328
specjalne
 systemy plików, 383
 testy wydajności, 659
specyfika dostrajania, 360
sprawdzanie
 jądra, 694
 wydajności aplikacji, 194
 poprawności testu, 674
sprzęt, 100
SR-IOV, 632
SSD, Solid State Drive, 445, 459, 462
standard DDR SDRAM, 318
standardy biznesowe, 663
stany wątku, 205
statyczne dostosowanie wydajności, 89, 223, 260, 480
statystyka, 103
sterowniki urządzeń, 135
sterowniki urządzeń sieciowych, 549
sterta, 329
stopa zwrotu inwestycji, 55
stopniowa zmiana obciążenia, 672
stos, 122, 585
 jądra, 123
 operacji dyskowych, 469
 operacji wejścia-wyjścia, 133, 384, 419, 501

- oprogramowania systemu, 34
- protokołów, 532
- sieciowy, 545, 547
- sieciowy STREAMS, 141
- TCP/IP, 134
- użytkownika, 123
- strategia Overcommit, 144
- strefy, 142
- strona, 308, 320
- stronicowana pamięć wirtualna, 143
- stronicowanie, 308, 322, 333
 - anonimowe, 311
 - systemu plików, 310
- strony pamięci, 363
- struktura danych i-węzła, 393
- studium przypadku, 681–699
- SVM, Solaris Volume Manager, 399
- symulacja obciążenia
 - bezstanowa, 662
 - stanowa, 662
- SYN, 536
- synchroniczne operacje zapisu, 377
- synchronizacja początkowa, 197
- syscall, 118
- system
 - gospodarza, 620
 - gościa, 622
- system operacyjny, 20, 117
 - Linux, 138, 143
 - SmartOS, 335
 - Solaris, 138
 - TENEX, 265
 - UNIX, 139, 143
 - wirtualizacja, 611
- system plików, 132, 369
 - /tmp, 409
 - analiza dysku, 401
 - analiza opóźnienia, 402
 - analiza wydajności, 411
 - architektura, 384
 - btrfs, 398
 - bufory, 386
 - charakterystyka obciążenia, 404
 - dostosowanie wydajności, 408
 - dostrajanie bufora, 408
 - ext3, 395, 439
 - ext4, 395
 - FFS, 143, 392
 - funkcje, 390
 - mikrotesty wydajności, 409, 435
 - monitorowanie wydajności, 406
 - monitorowanie zdarzeń, 407
 - opróżnienie bufora, 437
 - separacja obciążenia, 409
 - UFS, 394
 - VFS, 133, 140, 143
 - ZFS, 142, 322, 396, 433, 440
- systemy kolejkowe, 50, 96

- szeregowanie, 249
 - BVT, 634
 - hipernadzorczy, 626
 - Oparte na uznaniu, 635
 - SEDF, 634
 - w czasie rzeczywistym, 132
 - wejścia-wyjścia, 144
- szerokość bitu, 237
- szybkość szyny pamięci, 318
- szyna, 317, 243

Ś

- ścieżka
 - danych, 633
 - operacji wejścia-wyjścia, 633
- średnia
 - geometryczna, 105
 - harmoniczna, 105
 - ważona, 106
- średnie obciążenie, 265
- środowisko, 119
- środowisko procesu, 127

T

- tabele hash, 198
- tablica asocjacyjna, 175, 501
- talerz magnetyczny, 453, 458
- TCP, Transmission Control Protocol, 539
- TCP Backlog, 597, 600
- technika short stroking, 460
- technologia
 - KVM, 145
 - wirtualizacji sprzętowej, 625
 - wirtualizacji systemu operacyjnego, 612
- tenant, 606
- TENEX, 265, 266
- teoretyczna przepustowość maksymalna, 460
- teoria kolejek, 96
- testowanie wydajności dysku, 520
- testy nieregresywne, 44
- testy wydajności, 298, 649
 - aktywne, 667
 - analiza, 652
 - analiza statystyczna, 674
 - charakterystyka obciążenia, 671
 - efektywność, 651
 - metoda USE, 671
 - mikrotesty, 660
 - organizacja SPEC, 665
 - pasywne, 665
 - pomijanie istotnych informacji, 658
 - powtarzalność, 663
 - produktu konkurencji, 657
 - profilowanie procesora, 669
 - przypadkowość, 653

testy wydajności
 skomplikowane narzędzia, 655
 specjalne, 659
 sprawdzenie poprawności, 674
 standardy biznesowe, 663
 stopniowa zmiana obciążenia, 672
 TPC, 664
 własne, 671
 TLC, Tri Level Cell, 463
 ToS, Type of Service, 558
 TPC, 664
 transfer, 446, 530
 translacja
 binarna, 625
 danych wejściowych, 463
 transmisja pakietu, 585
 transport, 446
 tryb
 jądra, 121
 użytkownika, 118
 wyłączonych przerw, 124
 tryby wykonywania wywołań systemowych, 121
 trzyetapowy proces negocjacji, 540
 TTFB, 536
 tworzenie
 procesu, 125
 skryptów DTrace, 217
 TX, 551
 typ maszyny wirtualnej, 626
 typy migracji, 324

U

UDP, User Datagram Protocol, 542
 UFS, 394
 UMASK, 246
 UNIX, 139, 143
 urządzenia
 dyskowe, 466, 474
 NAS, 469
 SCSI, 486
 sieciowe, 600
 USE, Utilization, Saturation and Errors, 76
 USL, Universal Scalability Law, 95
 usprawnienia stosu TCP/IP, 142
 usuwanie nieużytków, 203
 używanie stref, 620

V

VFS, Virtual File System, 133, 370, 384
 VMCS, 642

W

wariancja, 106
 wartości statystyczne, 106
 wartość
 IOPS, 454, 552
 średnia, 105
 wąskie gardło, 49
 wątek, 118, 205, 235
 bezczynny, 253
 sprzętowy, 228
 wątki przerw, 123
 węzeł obliczeniowy, 621
 węzły pamięci, 317
 wibracje, 461
 wielkość
 bufora sieciowego, 54
 operacji wejścia-wyjścia, 454, 498
 pakietu, 534
 pamięci rezydentnej, 313
 pamięci wirtualnej, 313
 rekordu, 54
 sektora, 460
 strony, 363
 wielokanałowość, 318
 wieloprocesorowe systemy komputerowe, 141
 wieloprocesorowość, 136
 wieloprocesorowość symetryczna, 136
 wieloprocesowość, 196, 236, 237
 wielowątkowość, 196, 236, 237
 wielozadaniowość, 248
 wirtualizacja
 hybrydowa, 625
 sprzętowa, 605, 625, 645
 kontrola zasobów, 634
 KVM, 627
 mapowanie pamięci, 631
 monitorowanie, 637
 obciążenie, 627
 obciążenie procesora, 629
 operacje wejścia-wyjścia, 632, 636
 parawirtualizacja, 628
 pojemność pamięci, 636
 pojemność systemu plików, 636
 translacja binarna, 628
 VMware ESX, 626
 wielkość pamięci, 632
 Xen, 627
 systemu operacyjnego, 605, 611, 645
 kontrola zasobów, 615, 624
 monitorowanie, 619
 obciążenie, 613
 wspomagana sprzętowo, 628
 wirtualny system plików, 133, 140, 370
 wizualizacja, 111, 294
 wizualizacja rejestrów procesora, 643
 wolumin, 399

- woluminy dysków wirtualnych, 636
 - współbieżność, 196
 - współbieżność oparta na zdarzeniach, 196
 - współczynnik
 - nietrafności, 64
 - odczyt/zapis, 453
 - połączeń TCP, 552
 - trafności, 64
 - zmienności, 107
 - współdzielenie procesora, 617
 - współdzielona szyna systemowa, 244, 317
 - wyciek pamięci, 337
 - wydajność, 37, 54, 159, *Patrz także* analiza wydajności
 - algorytmów, 193
 - baz danych, 664
 - bimodalna, 107
 - chmury, 613
 - dynamiczna, 89
 - dysków, 449, 484–520
 - analiza opóźnienia, 478
 - buforowanie, 452
 - charakterystyka obciążenia, 476
 - dopasowanie statyczne, 480
 - dostrajanie, 522
 - dostrojenie, 483
 - dostrojenie bufora, 481
 - kontrola zasobów, 481
 - kończenie operacji, 456
 - metoda narzędzi, 473
 - metoda USE, 474
 - mikrotesty wydajności, 481
 - monitorowanie, 475
 - narzędzia mikrotestów, 521
 - nasylenie, 456
 - polecenie dyskowe, 454
 - pomiar czasu, 449
 - poziom wykorzystania, 455
 - skale czasu, 450
 - skalowanie, 483
 - pamięci, 332–39
 - analiza cykli, 337
 - charakterystyka, 336
 - kontrola zasobów, 339
 - metoda narzędzi, 333
 - metoda USE, 334
 - mikrotesty, 339
 - monitorowanie, 337
 - statyczne dostrojenie, 338
 - wykrywanie wycieków, 337
 - procesora, 254–264
 - sieci, 535
 - dostosowanie statyczne, 557
 - dostrajanie, 595
 - kontrola zasobów, 558
 - metoda narzędzi, 550
 - metoda USE, 551
 - mikrotesty, 559
 - monitorowanie, 554
 - opóźnienie, 535
 - systemu, 33, 49, 157, 681–699
 - systemu gościa, 638
 - TCP, 540
 - wykorzystanie zasobów, 191
 - wykres
 - bloku funkcjonalnego, 79
 - liniowy, 111, 516
 - punktowy, 112, 517
 - typu flame, 296
 - warstwowy, 114
 - wykrywanie duplikatów ACK, 541
 - wymiana, 165, 308, 313, 322
 - wyrażanie metryk, 78
 - wyszukiwanie, 459
 - wyszukiwanie cylindryczne, 461
 - wyświetlanie sond, 728
 - wyłączenie, 136, 235, 248
 - wywołania
 - DTrace, 177
 - między procesorami, 136, 282
 - systemowe, 118, 127, 167, 210, 693
 - epoll(), 144
 - madvise(), 439
 - poll(), 196
 - posix_fadvise(), 439
 - splice(), 144
 - wzorce na podstawie czasu, 109
- ## X
- x86, 328
 - Xen, 634, 640
 - XPS, Transmit Packet Steering, 547
- ## Z
- zadanie, 118
 - zadanie bezczynności, 251
 - zakres
 - pamięci, 324
 - procesu, 151
 - systemu, 151
 - zapobieganie przeciążaniu TCP, 144
 - zarządzanie
 - pamięcią, 243, 321
 - stronicowanie, 130
 - wymiana, 130
 - stronami, 324
 - zasobami, 137
 - zasoby, 76
 - kontrolne, 137
 - oprogramowania, 81
 - procesora, 253
 - zbieranie, 321, 325
 - zdalne wywoływanie procedur, 140

zdarzenia
kontrolera, 514
SCSI, 503
TCP, 584
zegar, 120
dwuwskazówkowy, 327
pamięci, 318
procesora, 318
zestawy tapset, 181
ZFS, 396, 440, 442
zliczanie
mikrostanu, 166
operacji wejścia-wyjścia, 168
opóźnienia, 165, 207
procesów, 167
przepływu, 168
rozszerzone, 168
wywołań systemowych, 730, 731
zmiana oprogramowania, 44

znaczniki
czasu, 383, 511
jądra, 145
znane
niewiadome, 59
wiadome, 59
zwalnianie pamięci, 321

Ż

źródła danych statystycznych, 155

Ż

żądanie stronicowania, 311

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA

 Helion SA

Zbuduj wydajny system komputerowy na miarę Twoich potrzeb!

Wszędzie tam, gdzie przetwarzane są gigantyczne ilości danych, wydajność systemu komputerowego ma fundamentalne znaczenie. W takim środowisku nawet minimalne opóźnienie pomnożone przez liczbę operacji może skutkować ogromnym wzrostem kosztów działania. Zastanawiasz się, jak zapewnić najwyższą wydajność systemów posiadanych fizycznie lub tych uruchomionych w chmurze? Jesteś inżynierem odpowiedzialnym za wydajność systemu komputerowego? A może pasjonujesz się systemami operacyjnymi i ich wydajnością? Jeżeli odpowiedziałeś twierdząco na którekolwiek z tych pytań, trafieś na idealny podręcznik!

W trakcie lektury przekonasz się, jak kontrolować oraz poprawiać wydajność Twoich systemów komputerowych. Poznasz popularne metodologie badań wydajności, ich zalety oraz wady. Ponadto nauczysz się planować pojemność systemu oraz go monitorować. Po tym wstępie przyjdzie czas na system Linux w detalach. Odkryjesz specyfikę jądra systemu Linux, sposób zarządzania procesami oraz pamięcią. Dzięki lekturze kolejnych rozdziałów zdobędziesz szczegółową wiedzę na temat procesorów, systemów plików, dysków oraz sieci. Każdy z tych elementów ma kluczowe znaczenie dla wydajności skonfigurowanego systemu. Książka ta jest wyjątkowym, kompletnym kompendium wiedzy na temat wydajności systemów — zajrzyj koniecznie!

DZIĘKI TEJ KSIĄŻCE:

- zdobędziesz szczegółową wiedzę na temat systemu Linux
- nauczysz się korzystać z narzędzi do badania wydajności systemu
- przeprowadzisz wiarygodne testy wydajności
- wybierzesz odpowiedni sprzęt dla Twojego systemu komputerowego
- porównasz możliwości systemów działających w chmurze i systemów lokalnych
- zrozumiesz wpływ poszczególnych elementów systemu na wydajność

helion.pl
księgarnia
internetowa

Nr katalogowy: 23127

Księgarnia internetowa:
<http://helion.pl>

Zamówienia telefoniczne:
0 801 339900

0 601 339900

Informatyka w najlepszym wydaniu

**PRENTICE
HALL**

Helion

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://helion.pl/promocje>
Książki najchętniej czytane:
• <http://helion.pl/bestsellery>
Zamów informacje o nowościach:
• <http://helion.pl/nowosci>

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
<http://helion.pl>

sięgnij po **WIĘCEJ**

KOD KORZYŚCI

ISBN 978-83-246-9157-9

9 788324 691579

cena: 99,00 zł